

שומרי החומות

מאמר זה מיועד לדורשי האמת בדור האחרון - דור עקבתא דמשיחא - כשהסתר הפנים הוא בשיאו

הקודמים ממציאות עגומה זו באחרית הימים, ועל כן לא נותר לנו אלא לגלות את עיני הציבור לאמת הצורמת, ולתת מעט הכוונה ועצה למבקשי האמת בדור האחרון.

עיקר הניסיון

מובא בשם החזון איש זיע"א "עיקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי לתקן עניין זה של קדושה" (מעשה איש ח"א עמי קס"ה).

ובנבואת ישעיהו (יעו"ש פרק ג') מובא כי עיקר הניסיון בעקבתא דמשיחא יהיה בעניין הקדושה בכלל ובצניעות הנשים בפרט, וכמו שרואים כיום המוני נשים מכל העדות החוגים והמגזרים שעוברות באופן יום יומי על עיקרי דינים המוסכמים בענייני הצניעות לכל השיטות והדעות, ואף שפעמים רבות הדבר נעשה בתמימות מחוסר מודעות ועקב הבלבול העצום - מ"מ דבר זה אומר דרשני.

וכתב השומר אמונים (מבוא השער סוף פרק ג') "תאמינו לי אחיי אהוביי שלא ישקוט וינוח העולם עד ביאת משיח צדקנו בכל אופנים שיהיה - עד שיתקנו ישראל פגם האמונה ופגם היסוד, ובזכות אלו השני דברים יהיה הגאולה".

פני הדור כפני הכלב

אחת הנבואות על דור זה היא "פני הדור כפני הכלב" וביאר בזה הגר"א ואסרמן זצ"ל (עקבתא דמשיחא עמי כב) "מנהגו של כלב להתקדם ולרוץ לפני בעל הבית. לכאורה נדמה, כאילו הכלב מתהלך לו כאוות נפשו והאדון נגרר אחריו ומכבד את רצון כלבו. כל זאת לכאורה, והנה באמת יודעים אנו, כי נהפוך הוא, בעל הבית ילך אל אשר ירצה, והכלב רץ לפניו ונשמע לפקודתו. אם רק יבחר בעל הבית בכוון אחר, מיד הכלב מסתובב אף הוא ומתקדם לפני אדונו בכוון החדש... בעקבתא דמשיחא ימוגר שלטון התורה, הדור יבחר את הדרך כראות עיניו, ופני הדור ירוצו בדרך זו לפני

פתיחה

דורנו דור "עקבתא דמשיחא" מתואר רבות בספרים הקדושים כזמן של ניסיון קשה ביותר, וצירוף אחר צירוף של כלל נשמות ישראל קודם הברור האחרון.

את מגוון הניסיונות בדורנו אפשר לראות בכל מקום ובכל צורה ואופן, אמנם עניין אחד בולט במיוחד, והוא - ניסיון הצניעות!

באופן כללי, קיימת מבוכה רבה בציבור בנידון זה, ובנוסף ההתדרדרות מתקדמת כל העת שלב אחר שלב, וכל מי שעוד לב יהודי פועם בקרבו, יכול לחוש כיצד השיבוש בדעות ובתפיסות מחודשות נכנס גם הוא במלא עוצמתו, יחד עם ההתרסקות המוסרית וההפקרות הכללית בכל מה שנוגע לדבר, עד כדי כך שמה שהיה מוקצה ומשוקץ אפילו בקרב דלת העם, הפך כיום להנהגה לכתחילה אפילו בקרב הנשים ה"חשובות", ומה שהיה נחשב למאוס הפך פתאום ל"חיוב" בקרב בנות הסמינר ושאר המוסדות.

מה קורה?! מה עומד מאחורי המציאות הבלתי נתפסת הזו?!

בעזרת ה' נשתדל בחיבור קטן זה לבאר שחלק גדול מאשמת הציבור תלוי בכמה משחיתים כרמים, חדשניים למיניהם שמחמת נגיעות אלו ואחרות ראו לעקור הלכות רווחות, לשנות הבנות יסודיות, ולהשחית את כלל העם באופן זה או אחר בדרכים מזדרכים שונות, ה' יצילנו. כל זה בנוסף לרבינים שונים שמורים הלכה לרבים בלי שום ידיעה בסיסית בנידון, משבקי"ם שמונעים מגדולי ישראל מלומר את דבריהם, או מאיזך מונעים מהנ"ל את הידיעה האמיתית על המתרחש ברחובות ועוד כל כה"ג.

על אף כי הדברים נשמעים מרעישים, נבאר בע"ה לקמן כי הכל היה צפוי מראש, וכבר הוזהרנו על ידי גדולי הדורות

ההמון ככלב לפני אדון... יש רבנים בדורנו הנגרים אחרי דעת הקהל, משתדלים להוכיח עד כמה מעורבים הם עם הבריות ומתדרדרים מן הפסגה אל התהום".

והנה חכם עדיף מנביא, ואכן בדורינו ישנם המתיימרים להיות "פני הדור" ולהנהיג את העם בעודם מסתכלים תמיד אחורנית לראות האם מקשיבים להם, ומחפשים תמיד את תמיכת הציבור לתפיסותיהם ואהדתו אליהם, ולכן המושג "גזרה שהציבור אינו יכול לעמוד בה" תפס מקום נכבד במאגר המילים המילולי של אותם מורי הוראה והם משתמשים בו אף על גופי הלכות שאף ת"ח מעולם לא העז להרהר אחריהם ואף בנידונים של "ייהרג ואל יעבור".

בזדאי שגם בדורנו ישנם ת"ח אמיתיים האומרים את האמת והם עמוד התווך של עמ"י, אלא שלא אחת גם סביב אלו מופיע איזה 'גחזי' שבדור המשיח הוא מתגבר בחוזקו ביתר שאת ואף מתרבה (וידוע בשם הבכא סאלי זיע"א שאמר שבכל משב"ק נדבקת נשמת גחזי חוץ ממשב"ק שלו הרב אלפסי זצ"ל), וכבר התפרסמו כמה וכמה מקרים של משבקי"ם למיניהם שהוציאו הוראות בשם רבותיהם בדברים שסותרים לחלוטין את רצונם, והדברים ידועים (לאילו הרוצים לדעת...).

ואם האריז"ל (ספר הליקוטים פ' ואתחון) כתב על דורו "עתה רוב הדור הם מהערב רב", פשוט שבדורנו המצב הוא קשה פי כמה וכמה.

וכעין זה כתב גם ה"דברי חיים" וז"ל (השמטות פ' ויקהל): "כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור הזה המה בעוה"ר רובן מערב רב ורוצים לשרור על הציבור", וכמו"כ הגר"א בפי' לתקוה"ז דף קי"א כתב "ויראי חטא ימאסו" פי' בעיני הערב רב שהן ראשין בגלותא", ובפי' יהל אור לזוהר פ' בראשית ש"הערב רב רוצים להיות להם שם ירבו ויגדילו והם קופצים להורות אעפ"י שלא הגיעו להוראה".

עושה שלום

לאור כל האמור ולאור המצב החמור של ריבוי אסונות ה"י המעוררים אותנו השכם והערב לעוצם ה"ושב מאחריך" הנורא השורר במחנינו, ראינו לפרסם כמה מקרים של הפקרות בהוראת הלכה בענייני הצניעות ולהסיר מכשול מן הרבים. וכל זה נעשה מתוך כאב גדול ורצון למנוע מחלוקת, מאחר שרבים ממחפשי האמת בדורנו מצאו את עצמם נבוכים נוכח הבלבול הגדול בהוראת ההלכה בנושאים אלו.

כל הדברים המובאים כאן עברו ביקורת מקיפה של ת"ח מגדולי הפוסקים בדורנו, שאף חיזקו את ידינו לפרסם את הנתונים, וכמבואר בהלכה (וי"ז רמ"ב) שבמקרה של טעות בהלכה חייב אפילו התלמיד בפני רבו לומר את האמת, ובמקום שיש חילול ה' אין חולקים כבוד לרב, ויעויין בחפץ חיים (כלל י') שהפרסום בכה"ג מותר לכתחילה, וכל עניינינו בדברים אלו הינם ע"מ להציל רבים ממכשול.

קצת היסטוריה

בכל הדורות המתוקנים היו ענייני הצניעות פשוטים וברורים, עד שלא נמצא אפילו סעיף אחד בשולחן ערוך שמסביר למעשה מה צריך לכסות ומה לא ובאיזה דרך מכסים וכדו'... (והמתבונן ימצא כי מה שמוציאים הלכות צניעות מתוך הש"ס והשו"ע, אין זה אלא ממקורות שונים אשר מהם מתגלית לנו כב"דרך אגב" התמונה למה שהיה כ"כ פשוט וברור לבני הדורות המתוקנים, כגון מקומות החי"בים כיסוי בגוף האשה ולמדים אגב דיני ברכות לבטלה כנגד טפח באשה ערוה המובאים באור"ח סי' ע"ה, דיני צניעות בסיסים ולמדים מדיני דת יהודית הנוגעים להפסד ממון בכתובה המובאים באבה"ע סימן קט"ו, ואיסור בגד צמוד מתגלה תוך השו"ט בעניין הלכות קריעה מדיני אבילות ביו"ד ש"מ וכדו').

ובכל תפוצות ישראל בכל מקום שהם היו נשמרים יסודי הצניעות בפשטות בלי שום צורך בכרוזים עלונים ותקנונים כדי ללמד את הנשים מה מותר ומה אסור, עד כדי כך שאפילו רות המואביה שרק נכנסה תחת כנפי השכינה כבר הכינה לבד מה צנוע ומה לא, ונשתבחה במעשיה לדורי דורות.

ובאמת מחמת פשטות הדברים בכל תפוצות ישראל בכל מקום שהם, היו מנהגי הנשים בכל הקשור לצניעות המלבושים כמעט זהים לחלוטין (זולת סגנון הבגדים שמשנתה ממדינה למדינה). וכמו שניתן לראות בספר "עולמות של טוהר".

את היסודות הללו בכלליות אפשר למצוא בתמצות נמרץ בכרוז מאת הגרי"ח זוננפלד ובית דינו אשר יצא בירושלים בזמן שחומות הצניעות החלו נפרצות, וז"ל: "כאשר בעוה"ר פשתה המספחת של מלבושי שחץ, ופרצו גדרי הצניעות, סמל עמנו הקדוש, מאז ומעולם, באופן מבהיל ה' ירחם. ורבים מיראי ה' פונים אלינו להורות להם את הדין והדת. והנה אם כי המפורסמות אין צריכות רא"י, אך מחמת דזשו בה רבים בעוה"ר והורגלו במלבושים קצרים ובבתי יד קצרים, עד אשר הרבה מהמון עם נשכח מהם חומר האיסור ונעשה להם כהיתר ח"ו. על כן הננו להודיע בזה כי כל אשה

ישראלית חייבת ע"פ דין תוה"ק ללבוש בגדי צניעות כאשר נהגו בנות ישראל הכשרות מאז ומעולם בלא שום שינוי, דהיינו במלבושים ארוכים עד קצה האחרון היותר אפשר, ומצד הראש יכסה את כל בית הצואר כמנהג הצנועות, ובבתי ידיים ארוכות עד כפות הידיים. וכן בשאר הבגדים חייבות לנהוג צניעות. וחלילה ללבוש אנפילאות מנוקבות מעשה רשת אשר הרגל נראה מתוכן או אנפילאות מגוון עור הגוף. כל אלה פיגול הוא לנו אומה קדושה וטהורה מזרזר דור", ע"כ לשון הכרז. וזאת בנוסף לתקנה שהיתה בירושלים לאיסור מוחלט על כל סוגי הפאות הנכריות וחוב הליכה במלבוש עליון (שאל/שכמיה).

תחילת החורבן היה - כמו שנחרבו הרבה דברים טובים - עם פרוץ ההשכלה הארורה, באותם הימים התמוטטו יסודי הצניעות באופן מחפיר, כך שגם בבתי החרדים ההפקרות חגגה בכל תחום הנוגע לקדושה כמובא במכתב ממרן החפץ חיים (מובא במאיר עיני ישראל עמ' ק"י) "ז"ל"...בעוונותינו הרבים, נפרץ הדבר מאד מאד, והיצר הרע מפתה את הנשים ללכת פרועות ראש, בלי שום כסוי, וגם ללכת בזרועות מגולות, ועוד חלק גדול מלבושיהן כנגד הלב וכהאי גונא - הכל מגולה, כדי שבכל מקום שיביט שם האיש יהיה נגד הערוה", עכ"ל.

וכעין זה מובא בערוך השולחן סימן ע"ה, וז"ל: "ועתה בואו ונצווה על פרצות דורנו בעוונותינו הרבים, שזה שנים רבות שנפרצו בנות ישראל בעוון זה והולכות בגילוי הראש, וכל מה שצעקו על זה הוא לא לעזר ולא להועיל".

וכן כתב בשו"ת משיב שלום סי' ל"ד. "אוי לנו שכך עלתה בימינו שגם נשואות נשא"ו רא"ש בגלוי ובפרהסיא יוצאות בשוק פרועות לשמצה בקמיהם שאפי' בנות הערלים לא חצופות כל כך. וזה עיקור דת משה ויהודית ביד רמה פור"ע רא"ש ולענה. ונלאו חכמי הדור ודורשיו וסופריו ורבניו למצוא עצה נכונה לעצור בעד רעה חולה זאת ולגזור פרצה, כי בעוה"ר שומע להם לא נמצא וכל כך גברה החוצפה עד אשר אין תרופה... בין הרוב הניכר רובן ככולן החצופות".

וכן מובא בדברי בן שלמה דף ש"ו בשם הגר"ז יעקובזון וז"ל "הייתי בעיר גדולה בלטיה, ובקרתי שם את הרב, ואשתו כבדה אותי בכוס יין ולא רציתי לשתות מפני שערה המגולה, והרב גער בי מאד ואמר לי שרבות מנשי רבני ליטא הולכות כן", עכ"ל. וכן ניתן למצוא בעוד מקורות רבים כעין זאת.

סוף דבר, פרצה השואה האיומה, שלאחריה בתחילת הישוב בארץ מצא הציבור החרדי את עצמו במלחמה בכל החזיתות בניסיון לשקם את הריסות הציבור היהודי שעוד נותרו אחרי הפרעות, כך שכמעט לא היה שייך להלחם בעניין הצניעות, ומפה לשם יצאו כרוזים של הוראות שעה לנסות לגזור כמה שאפשר, (כמובא בסוטה מ"ח - לבטולי הא מקמי הא. יעו"ש).

ניצני הרפורמה

אחרי אותן הוראות שעה החלו לצוץ פה ושם ספרים אשר במקום להגיש לציבור את ההלכות אחר עיון עמוק בש"ס ובפוסקים, פשוט ליקטו פסקים קצרים מפה ומשם תוך שהם מסתמכים רבות על הוראות שעה, ומנסים כמה שיותר להציג דעה מקילה ביותר, אשר גם אותם הקולות מבוססות בכלליות על מיעוטא דמיעוטא של הפוסקים אשר איך שהוא אפשר להבין כביכול בדבריהם להתיר דבר מה, בשעת הדחק בעלמא, וכל זה הוצג לציבור כעיקר הדין המוחלט והברור הנוהג לכלל הציבור לכתחילה שבלכתחילה.

סוף דבר החל שינוי מהותי בכל עיקרי הצניעות בזמן שספרים חדשניים למיניהם הפכו את הקערה על פיה, והתירו את האסור ואסרו את המותר, בעודם הופכים את הדרך שהיתה נחלת הדורות המתוקנים לעניין פסול, ואילו את פירצת הדור החדש הכשירו באמתלאות שונות ומשונות - תוך נימוקים תורניים כביכול - את כל מה שכונה עד עתה כפריצות, ובקיצור רפורמה שלימה בכל מה שנוגע לצניעות הנשים.

עד כה הצגנו את עיקרי הדברים וכעת נפרוס את השמלה...

הספר "עוז והדר לבושה"

נראה שניתן לומר בלי שום ספק שאחד הגורמים העיקריים לחורבן בתחום ההוראה בענייני צניעות הינו הספר "עוז והדר לבושה" (מאת הרב פאלק מגייטסהעד) אשר בבדיקה שטחית ופשוטה ניתן להבחין בהנהגות והלכות שאינם רק בגדר של "גישה מקילה", אלא מדובר בגישה הופכית לחלוטין מרוח התורה, דברי חז"ל הקדושים ומסורת הצניעות בישראל מימות עולם, ואף שלחלק מהציבור יתכן שהדברים נשמעים מקוממים, מ"מ כל מבקש אמת יוכל לראות ע"י הציטוטים שיובאו לקמן את חומרת העניין.

התקשטות ברה"ר – דעת התורה מאז ומעולם.

קודם שנביא את דברי ה"עוז להדר לבושה" ראינו לרענן קצת את הזכרון בדבר רוח התורה שנשבה בישראל מאז ומעולם בעניין התקשטות האשה בפני זרים וז"ל החפץ חיים זיע"א (גדר עולם פ"ד) "ואל יטעה אותה היצר שתנצל מן הדין מפני שהיתה צריכה להתקשט עצמה לעיני בעלה שלא תתגנה עליו, כי באמת זוהי טעות, דזהו שייך רק בביתה לכד ולא בשוק!".

וכן מובא באורחות צדיקים (בשער הגאווה): "וגם האשה המתקשטת לפני האנשים בזה היא מדלקת לבם ומכנסת הרהורים בלבם, ובזה עושה גדול מאד שהיא נותנת מכשול לפני הרבים".

ובמדרש רבה (שיר השירים א, ג): "כלום האשה מתקשטת – אלא לבעלה". וכתב 'הפרי מגדים' (בספרו אם לבניה עי צעף): "וודאי כל בנות ישראל כשרות ומקשטות לפני בעלה, לא ח"ו בפני אחרים".

וכן לשון הזוהר (זוהר חדש שיר השירים דף נה) "מכאן דלא תתחזי אשה בקישוטהא ובתיקונהא בר כד איהי בבעלה אזי תראה ותתקן כדקא 'אות'. תרגום: מכאן שלא תיראה אשה בקישוטה ובתיקונהא אלא כשהיא אצל בעלה אז תראה ותתקן עצמה כראוי".

וכן כתב החיד"א (בספרו 'דברים אחדים' דרוש כי לשבת שובה): "אוי לה לאותה בושה, איה איפה צניעות בנות ישראל הקדושות, כי אין האשה האחת צנועה מתקשטת אלא לבעלה".

וכן דברי ספר 'ילקוט מעם לועז' (לרבי יעקב כולי פרשת וישלח פ"ג עמ' תרכט) "שלא תתקשט אשה אלא אם כן היא מצויה בתוך ביתה ולא כשהיא הולכת למקום אחר. ואם יש נשים האומרות 'הדבר אינו עושה עלי שום רושם ולא אכפת לי הרבה שיסתכלו עלי', ידעו בבירור שהן חוטאות".

וכן כתב הגר"ח קניבסקי שליט"א ('ארחות ישרי' עי צניעות) "וכל שכן כשיוצאין בחוץ בין אנשים שצריכין מאד ליזהר בזה, ואמרו (תנחומא וישלח ס"ה) לא ניתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן בתוך ביתה. ובירושלמי (תענית פ"א ה"ד) גבי חסידא דכפר אימי איתא: כד הוה בטורא איתתא לבשה מינן צאין [כשהיה בהר (במלאכתו) אשתו לבשה בגדים מלוכלכים] שלא יתן בה איש עיניו, וכד עליל מן טורא היא לבשה מאינן נקיים [וכשוננס מן ההר (כשחזר ממלאכתו)

לבשה בגדים נקיים] שלא יתן דעתו באשה אחרת. וכל כך הקפידו על זה, שרבי יוסי דמן יוקרת אמר לבתו שובי לעפרך ואל ישלכו בך בני אדם! (תענית כ"ד א'). והרמב"ם כתב (בפ"ו מאישות ה"ח) צוו חכמים על האשה שתהא צנועה בתוך ביתה ותתרחק מן הכיעור ומן הדומה לכיעור. ובעוונותינו הרבים היום הדור פרוץ ומתקשטים ביותר וכו', והרבה יש לדבר על זה בעוונותינו הרבים. ואשרי מי שנתרת בזה ולא תסתכל על חברותיה, ומה שתלבש יותר בגדי צניעות תזכה ביותר לבנים צדיקים ותלמידי חכמים ובעלה זוכה לכל טוב כמו שכתב בזוהר הקדוש (מובא במ"ב ס"י ע"ה) ותקיים בית לתפארת".

וכן כתב הפלא יועץ (בערך מחשבה): "ועל אחת כמה וכמה צריכה האשה להיזהר בזהירות יתרה שלא להכשיל את אחרים כי האשה היא תשא את עוונה, והיא נוטלת חלק בראש כי המחטיא את חברו הוא רע ומר יותר מההורגו ולכן תיזהר שלא תצא מקושטת בפני אנשים ותהיה כל כבודה בת מלך פנימה".

התקשטות ברה"ר – דעת "העוז והדר לבושה"

והנה למרות דברים אלו שהיו פשוטים וברורים בעם ישראל מדורי דורות עד זמן ההשכלה הארוכה, מ"מ הספר עוז והדר לבושה – רוח אחרת היתה עמו, ובניגוד גמור לכל האמור עד כה הפך הוא את עניין ההתקשטות ברה"ר למצוה גדולה... וזה לשונו שם:

"כך צריכה להיות גישתה של האשה, עליה להופיע בין אנשים במראה נאה ומלא חן" (עמ' 413).

"מותר לה להיראות נאה בצאתה מביתה, וכך עליה לנהוג" (עמ' 105).

"אין לה למטפחת להיות בעלת מראה חד גוני ומזדכך..." (עמ' 246).

"עליה להקפיד על תסרוקת נעימה למראה, היוצרת רושם מכובד ואפילו נאה" (עמ' 252).

"עיקר הגוף צריך להיות לבוש בצורה נאה ומלאת חן" (עמ' 319).

"טוב וראוי לשמלה שתהא פרחונית או מקושטת בכל צורה שהיא" (עמ' 319).

"הבה נדאג שפנינו יקרינו עדינות, מידות מתוקנות ושמחת חיים, להנאת הזולת" (עמ' 399).

"האשה והנערה צריכה להתלבש בגדים נאים ולהתקשט בתכשיטים מתאימים" (עמ' 405).

"נשים צריכות להתלבש בצורה נעימה ובטוב טעם..." (עמ' 9).

"השימוש הנכון באיפור משפר את הופעת האשה ויוצר תדמית בריאה, מאושרת ונעימה לעין..." (עמ' 406).

ואחר כל זאת בחוברת "עוז והדר לבושה – תודה!" אשר פירסם המחבר ובו מכתבי תודה מקוראות מאושרות אשר הפנימו את בשורת ה"צניעות" החזשה של הספר, מובא מכתב המראה בדיוק את המסר המועבר לקוראות וזה לשונו (עמ' 6): "אבל החשוב מכל, החדרת בקוראות גאווה יהודית. אני מרגישה זכות וכבוד על הדברים שאיני יכולה לעשות. אני מודעת לכתר בת מלך המעטר את ראשי, ולאחריות הבאה אתו. כיום אני לוקחת בחשבון ונהרת מאד להיראות במיטבי ולגרום הנאה לכל מי שפוגש אותי, בפרט לבעלי" (ה' ישמור: כן, כן, הדברים כמות שהם! פשוטו כמשמעו!).

ואחר שעניין ההתקשטות הותר בציבור ואף הפך פתאום למצוה גדולה, מ"מ ליתר בטחון ועל מנת למנוע מעוד כמה נשים מיושנות ללכת בדרכי הצניעות הפשוטות שנהגו מאז ומעולם, נכתבו בספר דנן המילים דלקמן (עמ' 380) "יש נשים המתלבשות בגדים קודרים וחדגוניים, וכמעט שאינן מקדישות מחשבה להופעתן. ביניהן יש אפילו כאלה, הנוהגות כך מתוך רגש מוטעה של צניעות וענווה. לדוגמא, לא אכפת להן כיצד נראית הפאה שעל ראשן, והן יוצאות מביתן חבושות פאה לא מסורקת ומוזנחת. בנוסף לכך, הן לובשות שמלות חסרות צורה וצבע, משוללות כל חן. סגנון לבוש כזה גורם תחושת אי נוחות לרוב הנשים, היוזעות להעריך טעם טוב ולבוש אסתטי, ולכל הפחות מצפות מאשה שתקפיד על הופעה נאה ונעימה. התלבשות בגדים קודרים ועלובים הינה מעשה מצער ובלתי חברותי בלבד, בנוסף לכך יש כמה סיבות חיוביות ביותר מדוע נשים ובנות צריכות להקפיד תמיד על הופעה נאה ולבוש נעים לעין".

הנה! זהו! מצאנו את הנשים הבעייתיות, אותן אלו אשר מרבות חרון אף בישראל חלילה... לא אותן המקושטות, מבושמות, מאופרות, חבושות הפאה והבגדים הצמודים למיניהם, ושאר מרעין בישין, לא! ולא! אלא אותן הנשים "המתלבשות בגדים קודרים וחדגוניים" (דהיינו לא בגדי צבעונין), אותן אלו "שאינן מקדישות מחשבה להופעתן" עד כדי כך ש"לא אכפת להן כיצד נראית הפאה שעל ראשן" ועוד מעיזות לצאת מביתן "חבושות פאה לא מסורקת או מזנחת" ואם לא די בכך הן עוד מוסיפות חטא על פשע

ו"לובשות שמלות חסרות צורה וצבע, משוללות כל חן" (שמו שמיים) הן הן אותן הנשים אשר ברוב עזותן גורמות "אי נוחות לרוב הנשים, היוזעות להעריך טעם טוב ולבוש אסתטי" דבר שהוא "מעשה מצער ובלתי חברותי". וה' הטוב יכפר...

מכובדות כמו הגויות שבחנויות היוקרתיות

והקו הכולל בהחדרת בשורת ההתקשטות לנשים נעשתה בספר זה על ידי הגדרת התנהגות זו לא כפריצות (כמו שהיא מכונה בכל הפוסקים שהיו מאז ומעולם) אלא כרעיון מורכב ועמוק של "מכובדות" ובעמ' 377 כדי להמחיש את החשיבות ל"מכובדות" אותה משבח המחבר הוא כותב "לדוגמא: בחברות תעופה יוקרתיות רבות, לבושות הדיללות בסגנון מכובד ביותר. והוא הדין לגבי זבניות בחנויות יוקרתיות... בנותינו הן בנות מלכים, תמיד. הן "דיילות" (עפ"ל) לא רק במשך חמש שעות של טיסה, בהיותן חשופות לעיני הציבור, אלא במשך עשרים וארבע שעות ביממה, יום יום". (ובחברת יהרימו מכשול מדרך עמי הוסיף בזה וז"ל: "מי שיוזע מהי מטרת תפקידן ולבושן ה"מכובד" של הדיילות מבין כי אכן לפי מושגי ה"צניעות" של ה"עוז והדר לבושה" אכן ה"דיילות" הן דוגמא מוצלחת לתפקידה של בת ישראל, "להופיע בין אנשים במראה נאה ומלא חן", "להקפיד על הופעה נאה ונעימה לעין" "להנאת הזולת", "להפץ סביבה שמחה" ו"להנעים לסביבתה"... רח"ל).

אורך השמלה – דעת התורה מאז ומעולם.

עד עכשיו נגענו רק בעיקרי הדברים אשר די היה בהם להראות את גודל הרפורמה בספר האמור, ומ"מ כיון שלרבים קשה להפנים שאכן כך הם הדברים – ראינו להתייחס לאחד הנידונים הכאובים ביותר בימינו והוא "איסור חציית ארוכה" שהומצא בדורנו, אשר גם "איסור" זה יסודו בספר דנן.

ותחילה נבאר כי שמלה ארוכה המגיעה עד הארץ היתה נחלת בנות ונשות ישראל הצנועות מאז ומעולם וכלשון הגרי"ח זוננפלד ובית דינו בכרוז שהתפרסם בירושלים (כ"א אייר תרפ"ח) כמובא לעיל וז"ל: "כל אשה ישראלית חייבת ע"פ דין תוה"ק ללבוש בגדי צניעות כאשר נהגו בנות ישראל הכשרות מאז ומעולם בלא שום שינוי, דהיינו במלבושים ארוכים עד קצה האחרון היותר אפשר" עכ"ל.

וכן כתב הג"ר יצחק יעקב וייס בעל ה"מנחת יצחק" (מערכת המנחה" – "ליקוטי תשובות" סימן ה') "מכל הנזכר נראה גודל האיסור של לבשת בגדי פריצות לנשים, והעולה על כולנה

גילוי השוק (היינו החלק שבין הברך לקרסול וכדכתב בשו"ת ח"ו ס"י) **אפילו בכל שהוא, ואפילו אם עדיין מכוסים בגד הסמוך לגוף** (גרב), ולצערינו הדבר הי' להיתר אף לבנות ישראל הכשרות, ומבטלים בידיים מאמרו של הקב"ה (דברים כ"ג ט"ו) והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר, וכל הברכות והתפילות שמברכים ומתפללים אף כנגד אשתו ובתו הגדולה הם כנגד ערווה והווי לבטלה. והחוב מוטל כל איש ואיש הירא את דבר ד' לתקן בביתו שיהי' הכל עשוי כדת וכדין, וביזכות זה נתברך בכל הטוב וזכה לביאת משיח צדקינו כבי"א".

וכן מובא בספר "מחניך קדוש" להגר"י **דידובסקי** זצ"ל (תלמיד הח"ח אשר העידו עליו שהיה בקי בע"פ בכל חלקי התורה והח"ח שיבח הרבה את ספריו) (שם באות ט"ז עמ' ט') **בזה"ל: "ולכל הפחות צריך שיהי' אורך השמלה עד עצם הקרסול והיינו בערך טפח מן הארץ ואין לקצר מזה השיעור כלל וכלל... ואין להסתכל כלל על נשים אחרות שמקצרות זה השיעור..."**

וכן העיד הגר"פ שרייבר זצ"ל בשם החזון איש כי "איסור ערווה חל מהקרסול, וגם גרביים שחורות לא מועיל הואיל ורואים צורת הרגל" ("ויעל אליהו" אותי צ"ז).

וכתב היעב"ץ (בסידורו דף קנ"ט בפרק ו' אות ז') לגבי מלבוש ארוך המגיע עד הריצפה שהוא **"מלבוש של צניעות שכל גופה מתכסה בו"**, עכ"ל.

וכן כתב ה"בן איש חי" בספרו "חוקי הנשים" (פרק יז) וז"ל: **"ובמציאות הננו רואים בעינינו, ונעיין בדעתנו, המלבושים הצנועים הוא הבגד המצניע האשה מכל צדדיה ויעטפה ויכסה מכתפיה עד עקבי רגליה"**, עכ"ל.

וכן רבי עמרם בלוי זצ"ל בתארו את ירושלים של מעלה מספר: **"כל המושג בירושלים היה קדושה, לא היה שאלה של פריצות בימים ההם, אמי ע"ה הלכה בשמלה שהגיעה עד לארץ"**. עכ"ל (ספר משנת ר"ע עמ' 162).

ובבית החינוך לבנות שיסד המגיד הירושלמי רבי בן ציון ידלר (בפיקוחו של הגר"ח זוננפלד) היתה אחת התקנות: **"הבנות תהיינה מלובשות במלבושי צניעות וארוכים כאמותינו הצנועות"** (ספר בטוב ירושלים).

וכן מובא בספר סידנא בבא סאלי (מאת הרה"ג יהודיף עמ' 68) **"האשה חייבת ללכת עם שמלה ארוכה עד העקב, כמו"**

שאמרו חז"ל: **כל המסתכל בעקבה של אשה כאילו מסתכל במקום התורף** [פסיקתא זוטרתי מטות לא, נ"].

וכן כתב הג"ר מנשה קליין (שו"ת משנה הלכות סימן שט"ז) **"ולענ"ד גם את הטוב וקבל והלוואי שילכו כולם בשמלות ארוכות... והנשים הצנועות יקבלו מאיתנו, ובמקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר"**, עכ"ל.

וכן בשו"ע הרב (סוף סימן ש"א מהדורא בתרא) כתב: **"הבתי שוקיים** (הגרביים) עצמן וכן השבכה עשוין רק לצניעות ולא לנוי כלל כי הן במקום צנוע ואין דרכן להיות בגלוי אלא לכסות עליהן למעלה בבגדיה והצעיף על השבכה", עכ"ל.

והגאון רבי שמעון אגסי זצ"ל (תלמיד הבא"ח בספרו אמרי שמעון עמ' י"ג) זעק בספרו על השינויים במלבושי הנשים ובין הפרצות השונות מציין הוא את "המלבוש הקצר עד הארכובה (כרו) ומשם ולמטה רק מכסה בתי שוקיים (גרביים) דק יכסה רגליהן", עכ"ל. ועוד כתב שם כי אין ללכת כפי אופנת הגויים וז"ל: **"בצאתה תהיה צנועה ביותר כדרך נשים הצנועות של הדור הקודם שהיו מתעטפות בצעיף מכף רגלם עד קדקודם"** עכ"ל.

וכן מובא באהל יששכר להגאון ר' יששכר דב גאלדשטיין **"מאוד עגמה נפשי על שבאנו לידי כך שצריך לברר עפ"י דין תורה שהנשים צריכות להתלבש בצניעות ולא ללכת בבגדים קצרים, כוונתי כאן אפילו אותם המכסים רגליהם ולא באה מברשן החוצה, אלא שמתירים לעצמם לקצר מבגדיהם, והדברים הגיעו לידי כך שגם נשותיהם של בני תורה ויראי ה' בשאר דברים מקלים בזה, באמרם שללכת בבגדים ארוכים היא מדת חסידות כשהרגלים מכוסים, ואולם לענ"ד הדבר פשוט שזה איסור חמור, וההליכה בבגדים קצרים עד שהרואה אותה נכשל ע"י כך בהסתכלות או בהרהור אפי"ן אין מגולה מבשרה כלום** (היינו שהרגל מכוסה בגרב) נקראת עוברת על דת יהודית. עכ"ל (אהל יששכר סימן י').

וכן מובא בספר "משנת יעקב" (או"ח ס"י ע"ה) בשם **מהרי"ד מבעלז**: **"שנשים לא יגלו את הגרביים כי זה בגד שנעשה לקבל הזיעה והווי כשוקיה ערומים לדברי הב"ח יו"ד ס"י ש"מ ובש"ך שם ס"ק כ"ב"**.

וכן כתב הגה"ק ר' מרדכי חיים מסלאונים זצ"ל: **"והשמלה תהא ארוכה עד העקב דוקא, ואפילו אם יהיו בתי שוקיים גבוהים אסור לילך בשמלה קצרה"** (מאמר מרדכי מכתב ל"ב).

אורך השמלה – דעת "העוז והדר לבושה"

ואחר שראינו מפי ספרים וסופרים כי מלבושים ארוכים כמה שיותר היו דרך הצניעות הכבושה בישראל מאז ומעולם, מאיזך הספר זנן ("עוז והדר לבושה") החליט משום מה כי כעת הגיע הזמן למהפך וכתב (עמ' 294) "חצאיות ושמלות ארוכות מאוד, המגיעות עד הקרסול או כמעט עד הקרסול ("מקסי"). **אינן מומלצות כיום...**" והניף ידו שנית שם וכתב (עמ' 295) "**יש משהו דוחה ממש בחצאיות הארוכות מאוד המיוצרות בימינו, למען האמת אין לראותן כבגדים צנועים במיוחד**" וכתב פרק שלם של הסתייגויות מההליכה באופן הנ"ל תוך פלפולי הבל בדברים בטלים נגד מנהג הצניעות בישראל מקדמת דנא, נגד עיקר הדין, נגד דעת גדולי ישראל שמאז ומעולם, ונגד ההיגיון הפשוט.

ואמנם הרגיש מחבר הספר הלז בקושי הגדול העולה מדבריו במה שראה לאסור את דרך הצניעות הכבושה לרבים עוד מימות עולם, ואף הוסיף דעל פי דברי החת"ס ס"ס קנ"ט משמע דשינוי הלבוש ממה שהיו שהיה נהוג מדורי דורות יש בו משום בחוקותיהם לא תלכו, אך מ"מ בכדי ליישב את התמיהה בנידון כתב וז"ל "ולדבריו (החת"ס הנ"ל) לכאורה אסור גם בימינו שמלה שאינה ארוכה עד פרסות הרגליים, וכבר זמן רב הנני מתקשה בעניין זה ולא ראיתי עד היום דבר כתוב על תופעה תמוהה זו. אולם יפה העיר בני הרב הגאון --- שליט"א שע"פ הנזכר לעיל יש מקום לישוב העניין דיש לומר דהגם דלכשו הנשים שמלה ארוכה עד למטה מ"מ י"ל שלא היה זה מחמת צניעות כדי שלא יראו הרגלים כלל וכלל, אלא שכך היתה דרך לבישת נשים בימים ההם, דאהבו ליפות עצמם באופן שכל אורך גופם היה מכוסה בשמלה יפה או שאר בגד צבוע".

ועל בסיס דברי שיגעון אלו ראו במרבית מוסדות החינוך לכפות את הבנות ללכת מגולות שוקיים בדוקא, (היינו חצאית קצרה וגרביים בצבע רגל האסורות לכ"ע) א"נ לכל הפחות בגילוי צורת השוק דגם עניין זה אסור הוא כמוכח לעיל.

צבע הגרביים – דעת התורה מאז ומעולם.

על אף שמאז ומעולם הלכו בשמלות ארוכות המכסות את כל אורך הרגל, מ"מ לתוספת צניעות הקפידו על גרביים אטומות, כאשר הצבע השחור מעולם נחשב כצבע של צניעות וכמובא להדיא בש"ך יו"ד קע"ח סק"ג וז"ל: "צבע השחור הוא דרך צניעות והכנעה", עכ"ל.

מאיזך צצו להם במחוזות הגויים גרביים בצבע רגל, אשר יוצרו בעיקר על מנת לשוות מראה טבעי וחלק שמסווה פגמי עור וכדומה, וגרביים אלו לסוגיהן ומיניהם השונים נאסרו מאז ומעולם על ידי כלל גדולי ישראל, מחמת הסברא הפשוטה שבדבר, וכמו שאמרו חז"ל בברכות כ"ד "ערווה בראיה תלי רחמנא", כלומר שעיקר האיסור בערווה הינו עצם המראה, דהוא הגורם מכשול והרהור.

וז"ל כרוז מבית דינו של הגר"ח זוננפלד ובית דינו (י"א אייר תרפ"ח): "וחלילה ללבוש אנפילאות מנוקבות מעשה רשת אשר הרגל נראה מתוכם או אנפלאות (גרביים) מגוון עור הגוף, כל אלה פיגול הוא לנו אומה קדושה וטהורה מדור דור".

ואף מייסדת בית יעקב מרת שרה שנירר ע"ה עוררה על כך בצוואתה וכתבה "ובכן אליכן אקרא מורות בית יעקב, כל אשר הנהגתי קדוש יהיה לכן... לא ללבוש חולצות שקופות **גרביים בצבע העור** וכיוצא בזה...".

וכן נתפרסם לאחרונה כרוז החתום בין היתר בידי הגר"נ קרליץ, הגר"ח קנייבסקי, הגר"ש אויערבאך, וז"ל: "**נחרדנו מאוד** לשמוע אודות **המכשלה הנוראה** בלבישת גרביים שקופות או **בצבע הרגל** אשר נתפשטה בקרב שלומי אמוני ישראל עד כי צרו צעדינו מלכת ברחובותינו **והדבר גובל באיסורי תורה והחטאת הרבים...**" וכן בכרוז "כה תאמר לבית יעקב" אשר גם הוא חתום בידי רבים מגדולי ההוראה בדורנו נכתב: "גרביים שקופות למחצה או **בגוון הדומה לצבע הרגל** אסורות בלבישה...".

צבע הגרביים – דעת "העוז והדר לבושה"

והנה בעמ' 324-325 ב"עוז והדר לבושה" מודה המחבר כי גרביים בצבע רגל הם איסור לכל השיטות והדעות וז"ל שם: "גרביים בצבע העור היוצרים רושם כאילו הרגליים אינן מכוסות כלל בגרביים, **אסורים בלבישה**, ללא קשר לעוביים...".

ולמרות הדברים הברורים והפשוטים מ"מ במקום אחר כתב בנימה של היתר על גרביים בצבע "חום בהיר, בז'... וגוונים מתונים של קרם...", ובאמת צריך עיון אם צבעים אלו אינם נקראים צבע רגל אז מה כזו, ואחר כל זאת עוד הוסיף שם רשימת הסתייגויות מההליכה בגרביים אטומות בצבע שחור. וגם באותו מקום בו ציין את האיסור על הגרביים בצבע העור (אשר כאמור נאסרו על ידי כלל גדולי ישראל מאז ומעולם) הוסיף שם שחוסר הצניעות בגרביים הללו הינו רק "במקום

דאָוּוּ צבּע ה"לכתחילה למהדרין" הוא צבּע בּוֹ ובמילים אחרות צבּע העוֹר(?)!.

ג. ועוד שכל דבר שנלחמו בו ואסרו אותו מטעמי חיזוק והעמדת גדרים (כגון גרביים שחורות), איסורו חל לעד ולעולמי עולמים... (!?) וממילא "אין אפוא כל אפשרות להתיר גרביים בצבּע שחור בכל עת ובכל זמן שהוא".

ועל הראשון צריכים אנו לשאול, אם הגרביים השחורות היו אסורות מאז ומעולם, מדוע לא נמצא שום פסק משום פוסק כלשהו או איזה ועדה או בד"ץ או איגוד או משהו כלשהו שיכתוב איזה מילה או חצי מילה בדבר האיסור הלז?... (זולת כמובן בספר "עוז והדר לבושה") ואדרבא במקורות רבים ובפסקים רבים רואים להדיא כי הצבּע השחור והגרביים השחורות הם דרך הצניעות וכמובא להדיא בתחתית כרוז החתום בין היתר בידי הגרמ"ש קליין, הגר"ח שמרלר, הג"ר עזריאל אויערבאך, הג"ר שמאי קהת גרוס, הג"ר ברוך שרגא, הג"ר יהודא סילמן, ועוד דמצויין שם "עין ש"ך יו"ד סי' קע"ח ס"ק ג' דצבּע שחור הוא דרך צניעות והכנעה" עכ"ל). ודבר זה מזכיר לנו כיצד נוסדה לה האמונה המוסלמית, שמוחמד ימ"ש טען שבורא העולם התגלה אליו מאחורי ההר והחליף את התורה לקוראן ח"ו, וכי משהו מאמין לזה?? ברור שלא! א"כ, מדוע כאן בעניין הצניעות אנו מאמינים לתקנון הזה (דהיינו שדיברו עם אחד מגדולי ישראל ב"ארבע עיניים" והוא התיר...) (גד דבריהם המפורשים של חז"ל, ראשונים ואחרונים וכל גדולי ישראל מדורי דורות?? התשובה היא: הנביא ישעיהו כבר ניבא את זה מלפני הרבה שנים והוא אמר "והאמת תהיה נעדרת". וזאת הסיבה שלמרות כל הדברים המפורשים בפוסקים, לצערינו עדיין מעל 90 אחוז מבנות ישראל יוצאות יום יום בפריצות שעוברת כל גבול ה"י. וכל מי שחרד לדבר השם מחויב לחפש את האמת!

ב. דבר נוסף שואלים אנו, אם גדולי ישראל ביקרו את התקנון של סמינר "מנדלסון" והורו שהצבעים המובאים שם דהיינו צבּע הבּוֹ דהוא צבּע העוֹר מותר "לכתחילה למהדרין". אם כן לא מובן, מדוע הוציאו הנ"ל כרוזים בדבר האיסור החמור שיש בגרביים בצבּעים אלו??

ג. אם בסמינר "מנדלסון" כ"כ מאמינים שדבר "שנלחמו בו ואסרו אותו מטעמי חיזוק והעמדת גדרים, אין בכוחנו להתירו!", אזי איך יתכן שרוב ככל מורות ובוגרות הסמינר עדיין עוסות על ראשן פאות כמיטב האופנה, כביכול מעולם לא נשמע איזה פוסק שערער משהו על חבישת הפאה הנכרית, וכ"ש פאות ימינו שנאסרו על ידי כלל גדולי ישראל? (ובדרך צחות נאמר שאולי דעתם היא שאין להלחם אלא בדברים שאסרו אותם "מטעמי חיזוק והעמדת גדרים" ולא בדברים האסורים מעיקר הדין... וצ"ע).

בו אנשים אינם רגילים לראותם" וכביכול איפה שהדבר הוא עניין שבשגרה אזי שוב אין תוקף לחומרת האיסור, וזה בניגוד לדבריהם המפורשים של כלל גדולי ישראל שמעולם לא חילקו בעניין.

כך מרמים את בנות הסמינר

ואם נראה למאן דהו, שאנו סתם נסחפים, והדברים פשוט הוצאו מהקשרם וכדו'... הנה אחר פרסום הגיליון הקודם, הגיע לדינו חוזר שהופץ בין בנות סמינר "מנדלסון" בירושלים, ושם ניתן לראות בברור כיצד אלו הבינו את דברי ה"עוז והדר לבושה" במלחמתו התמוהה לאסור את הטהור (גרביים שחורות שהיו נהוגות מאז פרוץ עידן הגרביים) ולהתיר את הטמא (גרביים בצבּע עור שנאסרו על ידי כל גדולי ישראל) ולכפות את השיגעונות הנ"ל על הבנות האומללות.

וז"ל החוזר הפותח בכותרת "צבּע הגרביים - כניסיון עכשווי וחדש"

לאחרונה נכנסה דעה להתיר גריבת גרביים שחורים בתואנות שונות ואין כאן המקום להאריך בעניין, [וכבר הרחיבו בנושא זה בספר "עוז והדר" - (א.ה. ההערה במקור)]. רצינו רק לחדד שהניסיון החדש הזה לא בא מחמת צניעות אלא השלמה עם האופנה שהחדירה זאת, ועד כדי כך שלאחרונה כבר נפרץ מאד להקל בלבישת חצאיות קצרות וכהות בהיתר שהגרביים השחורות מחפות על קוצר החצאית.

כידוע, הוראות התקנון היו מקובלות בכלל בתי יעקב עוד לפני יסוד בית ספרנו, וביניהן צבעי הגרביים המותרים לכתחילה ושנהגו מקדמת דנן [וכן השלילה של הגרביים השחורים - (א.ה. ההערה במקור)] והניסוח בתקנות בית ספרנו בעת יסודו עבר את עיני הבדולח של מרנן גדולי ישראל, וא"כ הצבעים שהורו לנו הם לכתחילה למהדרין.

וכבר נאמר לנו ברורות על ידי פוסקי וזקני הדור זצ"ל ויבלחט"א, שכל דבר שנלחמו בו ואסרו אותו מטעמי חיזוק והעמדת גדרים, אין בכוחנו להתירו!

אין אפוא כל אפשרות להתיר גרביים בצבּע שחור בכל עת ובכל זמן שהוא. ובודאי בנות בית ספרנו תאזרנה כח לדחות ולהתגבר על הניסיונות, העטופים לפעמים ב"פרומקייט". אנו הנושאות בגאון את דגל "בית יעקב", מקדשות שם שמים בהופעתנו בכל עת ובכל מצב.

עד כאן מתוך החוזר, ובואו נסכם את הדברים:

א. הגרביים השחורות היו אסורות מאז ומעולם (!?).

ב. תקנות הסמינר היו לעיני גדולי ישראל והצבעים המומלצים בתקנון הם "לכתחילה למהדרין", (ושם בתקנון מובא

דעת תורה ופסק הלכה

RABBI MOSHE SHOUL KLEIN
Dayan in Beth Din of Haganah Haav' Womem Shelta
and Rabbi of "Or Hachayim" area Bnei Brak

משנת שאול קליין
דומ"ץ בבית דין ומרן תרי"ם ואו"ת ש"י
ורב שבנת יצור הדינים בני ברק

בס"ד, ניסן תשע"ב

כאבנו מאד לשמוע אודות המכשלה הנוראה בלבשת גרביים שקופות או צבע הרגל, אשר נתפשטה בקרב שלומי אמוני ישראל, עד כי צדו צעדינו מלכת ברחובותינו, והדבר עובד באיסורי תורה והחטאת הרבים וסילוק שכנה ממחנות, ר"ל.

על כן מחובתנו להודיע כי על פי דין תורה גרביים הנ"ל אסורות בלבשה! כמרכז לאחרונה היצרנים שווים הגרביים מחושים דקים יותר, ולכן כבר אין לסמוך על עובי הדגירה, וחובה לבדוק שהגרביים יסתירו לגמרי את צבע בשר הרגל. ואין זה חומרא או הידור אלא חיוב גמור מעיקר הדין! האוהרה הנ"ל חלה גם על בעלי החנויות אבל יחטיאו את הרבים במכירת הגרביים הנ"ל.

ומכאן תצא הקריאה לכל רב ולכל משפיע לשרר ולהתיריע על חומר האיסור ועודל האחריות, וכן מוטלת החובה על האברכים לפקוד דרכי בני ביתם שלא יחטיאו את הרבים.

ובכות נשים צדקניות ננאלו ישראל ועתידין להיגאל במטרה בימינו אמן.

כאנן על החתום

נסים קרלין חיים קניבסקי שמואל אויערבאך שמעון בעדני
ר"מ ר"מ ר"מ ר"מ

יחלילה ללבוש אנפלאות מנוקבות מעשה רשת אשר הרגל נראה מנוכח, או אנפלאות מנוך הנוף, כל אלה פיגול הוא לנו אומה קדושה וטהורה מדור דור! הנאון רבי יוסף חיים ונפגלו יעיל ובית דיני - בבית שנת תרפ"ח

בר"מ, ניסן תשע"ב
ב"מ, ניסן תשע"ב
ב"מ, ניסן תשע"ב

מסופר אני לקריאה של הנאון שלישיה ובכות הצניעות נושע עזריאל אויערבאך חבר ב"ד מסד התורה ברוך שרגא חבר ב"ד מסד התורה יהודה טולמן חבר ב"ד מסד התורה נפתלי נוסבוים חבר ב"ד מסד התורה

- עיקר גזירותיו של לפיד הינם על תקציבי עולם הזה החולף, ואילו גזירותיהם של מנהלי הסמינרים הם על נשמות בעולם הנצחי.

- לפיד מצהיר על כוונתו לעקור את התורה, ולכן יודעים להיזהר ממנו, והם מציגים זאת כקיום התורה, ולכן קשה להיזהר מפניהם.

וגדול המחטיאו יותר מן ההורגו!

הסכמות

אף שבתחילת הספר ישנם מכתבים מגדולי ישראל, אין אלו

אלא מכתבי ברכה, ולא הסכמות. וכבר כתב מרן הסטייפלר זצ"ל בספרו 'חיי עולם' ח"ב פרק ח' וזה לשונו: "ואפילו חיבור שיש עליו הסכמות מחכמי תורה אין זאת אומרת כלל על הגיונות הוראות החיבור כידוע".

וכעין זה כתב רבי רפאל יעקב דיאוווסק זצ"ל "והנה אם נזדמן לאדם איזה ספר שהוא וראה בו דבר שהוא מוכחש ע"פ תוה"ק, ידע כי לא דיבר המחבר נכונה בעניין זה, ואין להסתכל על שום אדם נגד התורה הן בדיבור והן בחתימה וכל כיו"ב, וכמו שאמרו חז"ל בסנהדרין (קב.) ואף אחיה השילוני טעה וחתם ויהוא ראה חתימתו של אחיה השילוני וטעה גם הוא וחתם וכו'... ומאד מאד ראוי האדם ליזהר בזה הן בדיבור והן בחתימה, דהעגלים של ירבעם נעשו ע"י חתימות כמו שאמרו חז"ל", (תלמיד מרן החפץ חיים זע"א, בספרו "קיום התורה" דף ט"ו ע"ב, ירושלים תרפ"א).

וז"ל תלמיד מרן החזון איש, הגר"א פויפער זצ"ל: "כשאדם מחריב לעצמו ומפר תורה, אם אי אפשר למחות בו מה אפשר לעשות, ולפעמים למען כלל ישראל מוטב לשתוק, אבל כשח"ו אדם נוגע בשורש הדברים ובא לשנותם במהותם, אפילו אות אחת בסידור, יקום כל העם וימחה", (מתוך מכתב, הובא בספר 'משמר הלוי' זבחים תנינא עמ' ח').

ספר זה הפך בעוונותינו הרבים לבניין אב לספרים רבים וכבר תפוצתו הגיע למימדי ענק ויחד עם זה הדעות המקולקלות שבו חדרו יותר ויותר לכלל שכבות האוכלוסיה ורבים ממורי ההוראה אשר לא למדו סוגיות אלו בכובד

גזירה לגזירה

ואחר הדברים האלה אפשר סוף סוף להבין מאיפה צצה לה אותה גזירה על גזירה תימהונית של הסמינרים - לכפות את הבנות האומללות ללכת בחוצות קריה מגולות שוקיים, דהיינו בחצאית קצרה וגרביים צבע רגל.

וכל זה אינו אלא מאחר והספר "עוז והדר לבושה" הפך לספר היסוד בענייני צניעות עבור כלל מוסדות בית יעקב, ואחר שהוא בדה גזירות אלו מליבו, ממילא שאר המנהלים והמורות פשוט מצייתים, וכל סמינר לומד מחבירו, בלי לנסות להעמיק בדברים יותר מדי.

והיום בזמן שגזירת הגיוס הנוראה מהלכת אימים על כלל הציבור החרדי, נראה כי צריכים אנו להכריז בקול גדול אל עבר מנהלי הסמינרים, ולומר להם "שלכם קשה משל לפידו!" כן, כן, פשוטו כמשמעו!

- לפיד גזר על הזכרים, ואתם גוזרים על הזכרים והנקבות! הנקבות ללכת גלויות שוקיים והזכרים בקלוקול העיניים.

- לפיד דורש גיוס "רק" לחלשים, והם מחייבים את כל הבנות ללכת בפריצות!

- לפיד נלחם בעולם התורה באופן עקיף ובאמתלאות שונות, והם דורשים לעבור על איסורים גמורים להדיא, שהם מהאיסורים החמורים שבי"הרג ואל יעבור שהחריבו את בית מקדשנו ומסירים שכנה מעם ישראל.

ראש מורים לרבים הלכה מתוך ספר זה בלי לראות שאין מדובר בעוד "ספר מיקל" אלא בספר שזעותיו הם היפך הגמור לרוח הצניעות שהיתה בישראל מאז ומעולם, דבר שמסביר הרבה ממה שקורה כיום בעוונותינו הרבים בסמינרים וברחובות.

הליכות בת ישראל – והחופים ה"כשרים".

הספר "הליכות בת ישראל" אמנם אינו ספר צניעות בכללותו, אבל בפרקים העוסקים שם בצניעות הנשים ניתן לראות את הגישה החדשנית נוסח "עוז והדר לבושה" כגון בנידון של "בעבידתא טריד" (טרוד במלאכתו), שכבר נשתרשה אצל רבים התפיסה שכל בעל מלאכה שהוא, יהיה מי שיהיה ויעשה מה שיעשה - עצם זה שהוא "עסוק" ממילא כבר זוכה הוא באותו הרגע להגיע למדרגת "ליבי חלל בקרבי", ושוב אין היצר שולט בו ואינו טורדו כלל ועיקר, וממילא כל ענייני ההרחקות בין גבר לאשה אינם אלא חסידות בעלמא מול גבר שכזה.

ובאמת אמרו חז"ל (קדושין פב.) "כל שעסקו עם הנשים סופו רע" ע"כ. והיינו שהוא מסוכן יותר להיכשל בענייני צניעות משאר גברים בעולם, וגם לעניין יחוד דינו חמור משאר גברים, וכל מי שיתבונן בכמות המגבלות והאזהרות שכתבו גדולי ישראל בעניין ביקור אשה אצל רופא, יבין עד כמה ההיתר הזה דחוק ואפילו במקרים של סכנה בריאותית וצער גדול, ואף על פי כן, במין בורות נוראית מובא בכמה וכמה ספרים היתר זה של טרוד במלאכתו לעניינים שאין בינם לבין ההיתר המובא בהלכה ולא כלום.

ולדוגמא נביא את מה שמובא בספר "הליכות בת ישראל" (עמי צה אות י') בזה"ל "ראוי לאשה ולבת יראות די שלא תלכנה לכתחילה להסתפר אצל ספר, אף שאין בכך איסור מעיקר הדין" (אגב, "היתר" תימהוני זה מובא גם בספר "עוז והדר לבושה").

מובן?! אשה או בת אם קצת קשה להם, ולא הכי מסתדר, יכולות להסתפר אצל ספר, ו"אין בכך איסור מעיקר הדין", ובעמי ק"א הרחיב המחבר את הרעיון של רחצה מול מציל וכתב "בחוף שיש בו מציל לא תשהינה הנשים על החוף בלא חלוק [והרוצות בכך תפשוטנה חלוקיהן בסמוך למים ממש...]" (וגם היתר מעין זה מוזכר כמו כן ב"עוז והדר לבושה").

ובאמת כל בעל ואב צריכים לדעת שאותם חופי רחצה ה"כשרים" ו"מפוקחים" הינם מקומות שרוקנים מאוד מלהיות ראויים מצד ההלכה, ונשים תמימות חושפות את עצמן שם בפני המציל (שעל פי רוב שוהה עם עוד פרחים שכאו לארח לו חברה), מוכר הארטיקים, מוכר גלגלי הים, המנקה וכדומה, אשר כולם כמובן מופשטים מהגשמיות ומנותקים מכל חשש של הרהורי עבירה בעודם כידוע "טרודים..." כן... כן... טרודים במלאכתם... (ויעוין בגיטין צ: גבי נידון של אשה הרוחצת במקום שגברים נמצאים שכתב בזה רש"י א"כ רגלים לדבר שזונה היא... והתוס' פירשו דאפילו אדם רע אינו סובל זאת מאשתו, או אפילו קלה שבקלות אינה עושה כן, עכ"ל).

אגב כתיבת שורות אלו פנינו ל"ועדה למען טוהר המחנה" ושאלנו האם בחופים הכשרים יש מציל, והני"ל כמובן השיבו שאכן כן, אם כן שאלנו אין אלו חופים כשרים, ותגובת הועדה האמורה הייתה שאכן מבחינה זו החופים אינם כשרים והבטיחו שהדברים יועברו הלאה... (נכון לכתיבת שורות אלו לא שמענו על איזה שינוי בנידון).

משמר התורה

הנה עד כה נגענו בעניין רפורמת הצניעות המופצת באמצעות הספר "עוז והדר לבושה" (ושאר הספרים כדוגמתו), ובעת לחיזוק מעמד הרפורמה נוסף לכל החגיגה גם "בד"ץ" "משמר התורה" המכונה בפי הציבור "בית הדין לענייני צניעות".

"בד"ץ" זה הוקם בשנת תשס"ח, כאשר מעטים היו אלו שבכלל שמעו עליו ועל התקנון המופץ על ידם המאושר **כביכול** ע"י כלל גדולי ישראל, אשר הרוח העולה ממנו - והיא הרוח הנושבת ומועברת בסמינרים ובשאר מוסדות החינוך - היא שלמעשה אין שום בעיה ממשית בפאות ימינו, זולת כמה כללי בסיס ארטילאיים ותו לא.

הכל היה ממשיך בלי הפרעות, אלא שיום אחד "הוטלה הפצצה", והרב אלישיב זצ"ל בשיעורו היומי (בבית המדרש תפארת בחורים) בדברים שדרש ברבים גילה את דעתו בלי התראה מוקדמת... וזה לשונו: "אף שיש חילוקי דעות אם מותר או אסור, אבל בוודאי אם הולכים כמו פרוע ראש כמו שאחרות הולכות - הרי הן עוברות על איסור גמור, זה ממש זה אמת כמו ערווה, העניין למעשה הוא - אם הולכים אם פאה כמו מלפני מאה שנה ואפילו **קצת** יותר יפה, אבל שלא יהיה בעניין כמו שהולכים היום, זה נראה כמו שער לגמרי, זה ודאי איסור, את זה אף אחד לא התיר,

האשה עם השער של היום זה **מש ערווה**, זה נראה כמו שער ואין שום נפקא מינא".

והנה ביום בהיר אחד הבינו רבבות מבני עמנו כי מה שאמרו להם ראשי ומשגיחי הישיבות, מנהלי הסמינרים ושאר רבנים למיניהם, כי פאות ימינו הם בסה"כ בסדר - אין זה אלא שקר גמור של אנשים נגועים שמנסים לחפות על נשותיהם ובנותיהם או סתם כך כדי למצוא חן בעיני הציבור, ויותר מכל פתאום הובן כי "בד"ץ" "משמר התורה" והעומדים בראשו אינם מייצגים כלל את דעת הרב אלישיב ושאר גדולי ישראל אשר בשמם הם מדברים, (שכן הגריש"א אמר שאת פאות ימינו למעשה **אף אחד מעולם לא התיר**), והנ"ל למעשה היו שותפים פעילים גם הם להטעיית הציבור ההמונית.

את גודל ההטעיה של בד"ץ זה ואת החציצה שמשמשים חברי הבד"ץ בין גדולי ישראל לבין העם ניתן לראות באופן מבהיל בשיחה אשר שנערכה בין נציגי הבד"ץ לבין הגריש"א זצ"ל בביתו כחודש וחצי בלבד לאחר אותה שיחה שמסר הגריש"א בציבור בבית מדרשו תפארת בחורים ובה דיבר על פאות ימינו אשר בינם לבין שער עצמו "אין שום נפקא מינא" וכו'... ושם באותה השיחה בביתו ובהקשר לטענה על האסונות הרבים שפוקדים את ישראל רח"ל, השיב הגריש"א זצ"ל - "אבל הצרה של הפאות!... זה התחיל מהגדולים לא סתם ממאן שהוא מן השוק... ראשי ישיבות גדולים וצדיקים, **כולם נכשלים בזה**, ממש צדיקים גמורים, גם האשה היא צדקנית, אבל זה, **יש לכם הצרה הזו אז למה לא מטפלים בזה?**"...

ובאמת באותה שיחה ניכר היה כי הנציגים הנ"ל כואבים את המצב ורק מחכים להזדמנות לפעול בנושא. אלא שלמעשה לא רק שהם לא עשו כלום כדי לעודד במשהו את הציבור לעזוב את הצרה הזו ש"**כולם נכשלים בה**", אלא הם אף טרחו ליידיע את הציבור בכל הזדמנות אפשרית שהרב אלישיב "בכלל לא התכוון" למה שאמר (נמצא בהקלטה) ולמעשה כל הבעיה זה רק עם פאות ארוכות וכדומה, ואם לא די בזה, בתקנון אותו פרסמו עוד טרחו הם להזהיר את הציבור מפני ה"**פרצות המצויות במטפחת**"... (כגון כובע רשת בלי בטנה...!!), כל זאת בעוד שבסעיפים הנוגעים בדיני הפאה ננקטו כמה כללים מקילים ביותר, ולא ציינו כלל שישנם איזה "פרצות מצויות" מהם צריך להיזהר, או שאולי הגיע הזמן כבר לעזוב את הצרה הלזו. יוצא מדבריהם אם כן שפאה היא עדיין דבר לגיטימי אלא שרק ישנם מספר כללים קטנים אותם צריך לשמור ואילו במטפחת ישנן פרצות מצויות...

(אגב הכללים אותם פרסמו חברי משמר התורה לגבי "כשרות" הפאות הם בדיוק אותם כללים אשר פרסמו על ידם גם קודם זעקת הגריש"א זצ"ל בעניין פאות ימינו, אשר אין בינם לבין דברי הגריש"א זצ"ל בנידון ולא כלום) ומפרטים אלו יכול כל אחד ללמוד על כלל ההלכות המובאות על ידי "בד"ץ" זה...

כמו כן, כאשר נעשו ניסיונות לדון עם רבני הבד"ץ הנ"ל בדברים שונים נתגלו תופעות מחפירות, חלק מהם אמרו כי מעולם לא למדו את הנושא ואין להם שום הבנה בנידון, חלק אחר אמר כי ידוע להם שהתקנון מתיר דברים שאסורים, ולמעשה הם עושים כן כדי שהדברים יתקבלו על לב הציבור, ובמילים אחרות להתאים את התורה לעם וכדרכם הנלוזה של חברי "בני עקיבא" ושאר הפשרנים למיניהם.

אחד מתלמידיו של ה"אור לציון" זיע"א אשר הוא חבר בבד"ץ כתב (בהסכמה לספר דבר ה) להדיא כי קיבל ממורו ורבו בעל האור לציון הגרב"ץ אבא שאול זצ"ל כי "**אין שום היתר לפאה נכרית**" ואף הוסיף בע"פ כי כך אכן מצא בכירור הסוגיא, ואף על פי כן הוא חתום על התקנון שמתיר את הפאות כאשר הדבר נעשה לטענתו ע"מ ש"**הדברים יתקבלו על לב הציבור**", כאשר נשאל הרב **נפתלי נוסבוים** (חבר ה"בד"ץ") על גדרי הצניעות בפאות אמר שהוא בעצם "**בכלל לא מבין בזה**", וכעין זה טען הרב **חיים שמרלער** שהוא פשוט חתם על התקנון כי ביקשו ממנו לחתום, אבל למעשה כמעט אין לו מושג בדיני הצניעות הלכה למעשה, הרב **עזריאל אויערבאך** אמר (נמצא בהקלטה) כי כל פאה העשויה משער טבעי ונראית כך היא אסורה לחלוטין, ובמילים אחרות **כל פאות זמינו**, (כאמור, הדברים נמצאים בהקלטה), וכאשר נשאל מדוע הוא חתום על התקנון שמתיר את כל הנ"ל השיב הלה כי הוא סמך על הרב **ישראל גנס**, (וכן אמרו עוד כמה מרבני הבד"ץ), כאשר הגיעו השואלים אל מי שכל הנראה עומד בראש הבד"ץ דהיינו הרב ישראל גנס ושאלו את דעתו בנושא (הוא נשאל לגבי גדרי "פאה צנועה") מנה הלה את שלושת הגדרים ל"פאה כשרה", אותם - הוא טוען - קיבל ישירות מפי הגריש"א זצ"ל ואלו הם: **א. שהפאה תהיה - לא ארוכה. ב. לא פרועה, ג. פאה הנראית כפאה, הבנתם? מאוד פשוט... פאה כשרה היא פאה לא ארוכה, לא פרועה, ופאה הנראית כמו פאה...**

הכל טוב ויפה, רק הבעיה היא שאף אחד לא מצליח להבין מה הגדרים הללו **אומרים למעשה!!!**

מה הכוונה - לא ארוכה? מאיזה אורך נחשבת הפאה ארוכה וממתי היא כבר "לא ארוכה"? מה הכוונה "פאה פרועה"? מה זה אומר? ומה הפשט מאחורי ההגדרה "פאה הנראית כמו פאה"? הרי כל פאה כיון שהיא פאה ממילא היא נראית כמו פאה!!!... ומה צריך לעשות לפאה כדי שהפאה לא "תראה כמו פאה" ותהיה אסורה?

ובכלל קשה, איך יתכן שבהתבטאות הציבורית של הגריש"א בעניין הפאות הוא לא הזכיר בשום אופן את שלושת גדרי הזהב הללו, ואדרבא, מדבריו נשמע שכל מה שמיוצר בימינו הוא איסור גמור ולא שייך לתת בזה גדרים.

ואם ירצה המתעקש לבוא ולטעון כי באמת יש איזושהי אפשרות להבין את כוונת הגדרים הללו, כאן באה המציאות ומכחישה את הדברים, שכן לא רק שאנחנו ממש לא מבינים מה אומרים הגדרים המופשטים הללו, אלא גם הרב גנס בעצמו אינו מבין. שכן כאשר הוצגה לפניו פאה (הכל מתועד במצלמת וידאו) והוא נשאל הלכה למעשה האם הני"ל עומדת בגדרים או לא, אמר שהוא בכלל לא מבין בזה(!?) זה עניין של נשים וזה לא קשור אליו... נו, אז כל הבד"ץ נשען על דעתו והוא טוען שאין לו שום מושג מה אומרים הגדרים אותם הוא מפרסם השכם והערב הלכה למעשה, אז מה עושים?! על זאת השיב הרב - שילכו לשאול את אשתו (כן, גם זה נמצא בהקלטה!).

והנה לבסוף אחר מסע מפרך במעבר בין רב אחד למשנהו מרבני "משמר התורה" הופנתה ס"ס השאלה אל אשתו של הרב גנס שליט"א, אשר השיבה בסופו של דבר דברים ברורים הלכה למעשה באופן שלא משאיר מקום לטעות חלילה, ואמרה כי ע"מ לדעת מה מותר ומה אסור (ולהנצל ממכשול הנוגע לאביזריהו דגילוי ערוות, החטאת הרבים, ייהרג ואל יעבור וכו') צריך פשוט "לשאול פאניות יראות שמיים" (!?)... (באמת שאיננו רוצים לפגוע באף אדם, ולא היינו רוצים להגיע לכל זה, אלא שהמחזל הזה זועק עד לב השמים, ורבים סומכים על הני"ל הלכה למעשה רח"ל, ולכן נאלצנו לכתוב הדברים כמות שהם).

ונמצא שכל הבד"ץ נשען על דעתו של רב אחד, שנשען על דעתה של אשתו, שנשענת על ההגדרות שקובעות פאניות "יראות שמיים", וכמה ליצנות יש במה שגדרים אלו מפורסמים תחת הכותרת "ועשית ככל אשר יורו".

ומאחר ונתבאר מפי כל הגורמים כי הרב ישראל גנס הוא הסמכות ההלכתית הראשית של הבד"ץ והוא זה ש"נותן את הטון", כמה כואב לקרוא את המובא בהקדמת המחבר למהדורה העברית של הספר "עוז והדר לבושה" אשר שם

כתוב בזה"ל: "ברצוני להזכיר אחד ומיוחד שעמד בכל חוס לבו מאחורי מלאכת הכנת הספר בלשון הקודש, הרי הוא ידיד נפשי ושאר בשרי הרב הגאון מוה"ר ישראל גנס שליט"א... הוא היה זה שדחף וזיז אותנו כל הזמן להוציא את הספר לאור עולם בהקדם האפשרי והוא זה שעבד בצוותא עם... לעמוד לימיני בכל השטחים שהיה ניתן לעזור בהם...".

כלומר "ראש הבד"ץ" הוא לא אחר מאשר זה אשר היה שותף פעיל ביותר בקידום הספר "עוז והדר לבושה"... "בכל השטחים שהיה ניתן לעזור בהם"... ומדברים אלו אפשר ממילא ללמוד על הקו ההלכתי של "ראש הבד"ץ"...

ויעויין בדבריו המבהילים של בעל העקידת יצחק (פי וארא שער העשרים) וז"ל "החטא הקטן שיסכימו עליו דעת הרבים, והדת ניתנה בבתי דיניהם שלא למחות בו, הנה הוא זימה ועוון פלילי וחטאת הקהל כולו ולא ניתן למחילה אם לא בפורענות הקהל... ומוטב שיכרתו או ישרפו או יסקלו החטאים ההם בנפשותם משתעקר אות אחת מהתורה בהסכמת הרבים".

והדברים הם ק"ו לנד"ד, במה שהב"ד לא רק שאינם מוחים בחטאים - אלא אף מטעים את העם בהצגת הלכות מסולפות...

ויעויין בביאור הלכה (סימן א' ד"ה ולא יתבייש) שכתב: עיין במ"ב בשם הב"י (שכתב: שאדם לא יתקוטט עם המלעיגים עליו בעבודת ה') דע דהב"י לא איירי כ"א במצוה שהוא עושה לעצמו ובני אדם מלעיגים עליו, אז בודאי אין לו לחוש כלל ללעגם ולא יתקוטט עמהם, אבל אם הוא עומד במקום שיש אפיקורסים המתקוממים על התורה ורוצים לעשות איזה תקנות בעניני העיר ועי"ז יעבירו את העם מרצון ה'. ופתח בשלום ולא נשמעו דבריו - בכגון זה לא דיבר הב"י מאומה ומצוה לשנאתם ולהתקוטט עמהם, ולהפר עצתם בכל מה שיוכל, ודהמע"ה אמר הלא משנאיך די אשנא ובתקוממין אתקוטט תכלית שנאה שנאתים וגו'".

וכתב הברטנורא (אבות ב' י"ד): אפיקורוס - לשון הפקר, שמבזה את התורה ומחשיבה כאילו היא הפקר, עכ"ל.

ואין לך הפקרות גדולה יותר מאשר רבנים המורים הלכות להמון העם, ומוציאים תקנונים בנושא אשר הם עצמם טוענים שאינם מבינים בו דבר וחצי דבר, או שמאידך מודים

כי מדובר בהלכות מסולפות והם עושים כן מחמת כל מיני חשבונות.

סבוני כדבורים

וראינו להזכיר שנית מעשה שהובא במהדורה קודמת בדבר זוג אברכים שניגשו אל אחד מגדולי ישראל המוכרים ביותר במטרה להבין מה היא באמת דעתו לגבי הפאות הנוכריות המצויות כיום ומוגדרות כ"צנועות" ע"פ בד"ץ "משמר התורה", ובעודם בחדרו הוציאו הנ"ל מכליהם זוג פאות נוכריות "צנועות" כאמור, והנה רק ראה המשב"ק את הפאות המונחות על השולחן ואת המצלמה בידו של אחד האברכים המבקש לשאול דבר הלכה, מיד תפס את ידו של הנ"ל, עיקם אותה באלימות, ניער ממנו את המצלמה, ואח"כ תפס את זוג האברכים הנ"ל וזרק אותם בפראות החוצה בעודו מחרף ומגדף...

מקרה זה אינו ראשון באופיו וכבר היו כמה וכמה ניסיונות לתעד את גדולי ישראל מתייחסים ישירות לאותם פאות ש"מקורביהם" השונים טוענים להתיר בשמם, וכאמור בכל הפעמים אותם אלו שניסו לעמוד על האמת זכו ליחס הנ"ל.

מה המשבקי"ם הנ"ל מנסים להסתיר? מה כבר יקרה אם ינסו לשאול את אותם היושבים במזרח דבר הלכה באופן מיושב וברור? (כמו שנהוג לעשות עם אתרוגים, או מראות וכדו'...) מדוע צריך לעשות מבצע מורכב כדי לעמוד על האמת בנידון? כמדומה שהדברים מדברים בעד עצמם...

אל תאמינו

ובהזדמנות זו נפנה לכלל הציבור ונאמר - **אל תאמינו לנו!!!**
אל תאמינו לאף מילה ממה שכתבנו כאן ותבדקו את הכל בעצמכם!!! כל מי שהאמת חשובה לו ינסה בעצמו להיכנס עם פאות "צנועות" (מאלו אשר רבני "משמר התורה" טוענים שגדולי ישראל אמרו להם במפגשים חשאיים ב"ארבע עיניים" כי הן מותרות) אל גדולי ישראל, ויגלה את גודל התרמית, ויבין כי אין שום מחלוקת בנידון, הן לדעת הגר"ח קנייבסקי, הגר"נ קרליץ, הגר"מ שטרנבוך, הגר"ש וואזנר וכדומה - לדעת כולם כל הפאות ה"צנועות" המצויות בימינו ו"מאשרות" ע"י בד"ץ "משמר התורה" וכדומה, הן **איסור גמור**, וההולכת בפאות הנ"ל הינה מחטיאת הרבים ומחללת ה' רבים (בנוסף לעוד הרבה איסורים חמורים עליהם היא עוברת בדרך קבע), רק שהעומדים סביב גדולי ישראל מונעים בכל כוחם מהאמת לצאת החוצה.

כל אחד שעולם הבא [ועולם הזה] של אשתו (ושלו, ושל בנותיו וכו'...) חשוב לו - ינסה לבדוק בעצמו ויקח את הפאה (שמסתמא התירו לו כמה רבנים פחות מוכרים כאלו ואחרים) אל אותם גדולים ויגלה את דעתם הברורה בנידון. (מומלץ מאוד

וחשוב לציין כי גישה זו של הבד"ץ הנ"ל הינה הקו המתווה של כמה וכמה ספרים שיצאו בתחום הצניעות אשר בין שהם נסמכים בדבריהם על דברי "משמר התורה" כביכול היו אלו הסנהדרין בשעתו, ובין שמצד עצמם הגישה הכללית שלהם הינה להסתמך על קולא שאיכשהו אפשר בקושי לדחוק בלשונות הפוסקים ולסמוך אף על שיטות יחיד ואף על דברים שנאמרו בדיעבד וכהוראת שעה וכן על הלכות אשר מחברי הספרים עצמם יודעים שאינן נכונות או כאלו שפשוט סתם כך ליקטו הלכות האחד מהשני מבלי לעיין בדברים בכובד ראש ובלבד שהדרישה מהנשים תהיה כמה שיותר נמוכה ובמילים אחרות "להוריד את התורה אל העם" ובתוך תקוה שבכך יוקל על העם לציית.

זאב זאב

אך האמת היא שלמעשה התוצאה של פרסומי הלכות כהנ"ל אינה אלא שהציבור לא זוכה להתחבר כלל ועיקר לדרך הצניעות בטרתה וממילא הצניעות נמאסת עליו וסוף דבר שההמון תופס אך ורק את ההיתר בשתי ידיו, ושוכח לחלוטין מכל דברי האיסור המפורסמים במקביל ע"י אותם גופים פשרניים.

ואחת הדוגמאות הבולטות ביותר לתופעה זו היא מה שבחלק ניכר מהציבור נוהגים ללהג בניהם שימשמר התורה' ורבניו מוסרים בשם גדולי ישראל כי פאות ימינו הם בסה"כ פחות או יותר בסדר, אך מכל אותם המלהגים מעטים הם אלו שזוכרים שאפילו לדעת אותם פשרנים - בגדים העשויים מבגדי לייקרה, טריקו, וסריגים שטבעם להיצמד - **אסורים לכל השיטות והדעות** - ולא עוד אלא שאפילו כאשר הבדים הנצמדים כהנ"ל, רק נראים **מבעד לבגד עליון**, גם באופן זה הדבר אסור **לכל השיטות**, וכמו שמובא להדיא בתקנון "משמר התורה" (שהינם כאמור הפשרניים ביותר בין כל גופי הצניעות הקיימים) בזה"ל: **"חולצה צמודה אסורה. ע"כ אריגים הנצמדים לגוף (כגון: לייקרה, טריקו, וכדו') נאסרו בלבישה ואין ללובשם אף תחת ז'קט או אפודה"**.

כאשר בפועל סוגי בדים אלו מככבים אצל חלק ניכר מהנשים ממש כדבר שבשגרה, והוא אשר דברנו: כל מה שהציבור לקח מ"משמר התורה" ושאר גופים פשרניים כהנ"ל זה רק את היתר הפאות, ואילו את איסור הבדים הנצמדים רבים כבר הספיקו לשכוח.

להיכנס עם מכשירי תיעוד והקלטה, וכן בליווי של כמה בעלי זרוע למיניהם ליתר בטחון).

הכשר הפאות של בר"ץ הניכי הישיבות

והמפורסמות אינן צריכות ראייה, ולא הבאנו את הדברים אלא כדי להוסיף זעזוע על גולת הכותרת של ההפקרות בזמנינו, והיינו ההכשר של בר"ץ "חניכי הישיבות" בראשות הרב מרדכי גרוס, אשר ניתן לכלל סלוגי הפאות ולכל המרבה במחיר, ועיננו רואות וכלות כיצד פאניות מפרסמות חדשים לבקרים תועבות מתועבות שונות, פאות אשר אינן עומדות בשום סטנדרט של צניעות הכי מיקל שיש לכל הדעות והשיטות, והכל "בהכשר הרב מרדכי גרוס" (באחד הפעמים פרסמה פאנית כי יש ברשותה פאות באורך 56 ס"מ ב"הכשר" הרב מרדכי גרוס!).

ולמי שכבר הספיק לשכוח ראינו לרענן את הפרשיה מראשיתה.

בשנת תשס"ד התעורר נידון מקור השער בפאות נכריות, וכלל גדולי ישראל פסקו פה אחד כי שער הודו המהווה את מקור השער המרכזי בעולם, ומעורב לכתחילה ברוב ככל הפאות (גם הסינטיטיות) **אסור מן הדין**, וכלל נשות ישראל הסירו את הפאות מעל ראשיהן. והנה כבר היה נראה ש"ס צרה זו מאחורינו, ושוב אין לנו לדאוג מפריצות הלזו.

והנה לא עברו מס' ימים וכבר צצו להם בעוד ועוד חנויות מודעות על כי סחורתם עומדת "בהכשר הרב מרדכי גרוס".

ובאותם ימים כאשר הזעזוע מההפקרות הלזו היה עוד בשיאו עלה הג"ר משה שטרנבוך שליט"א על הבימה בכיכר השבת (ט"ו סיון תשס"ד) ואמר (מובא בקונטרס "לשמור על קדושת המחנה"): "היה לנו שמחה גדולה ועצומה על הקידוש ה' הגדול, שאלפי אלפי נשים בארץ ישראל ובכל פינות העולם שידעו שזה איסור ע"ז, הורידו את הפאות שלהם לקיים רצון הבורא. כזה קידוש ה' לא מצוי אצל היהודים, כל בית ישראל ממש במסירות נפש הסירו את הע"ז. לדאבונו השמחה נהפכה לתוגה! לאחרונה נותנים הכשרים על פאות פרוצות! עד היום היה נקרא שפרוצה עושה זאת, ועכשיו יש לזה הכשר רבנים, הכשר לפריצות!!! וזה כבר גרם לנשים שלנו כשרואות הכשר מרבנים מהסוג שלנו, הם חושבות שאין עוברים בפאות אלו על שום איסור. לא רק ע"ז אסור! – פריצות שהוא אביזריהו דגילוי עריות ג"כ אסור! שניהם מרועה אחד ניתנו! כשנותנים הכשר על זה ח"ו יכולים

לגרום לקטרוג גדול על כלל ישראל... לדאבונו הפירצות באים היום עם הכשר וזה גרוע מהכל. – גם לפני זה היה פריצות אבל לא עם הכשר של רבנים. וק"ו לא הכשר של רבנים שמחזיקים אותם כתלמידי חכמים גדולים, עכ"ל.

ובנוסף עוד הוציא מכתב בנידון (כ"א סיון תשס"ד) ובו כתוב: "לאחר שכל גדולי התורה ובתי דינים אסרו שיער הודו ופסקו שפאות עם נדנוד חשש עבודה זרה – אסור! ובנות ישראל קדשו שם שמים ושמעו בקולם. ובאו ועדי כשרות ועסקים ומעניקים אישור להרבה סוגי פאות, **בלי בירור מספיק ואפילו למפרע**. מבזים התורה וגורמים חילול ה' שאין כמוהו... ואשה צנועה וכשרה לא תקבל ח"ו היתרים הללו, רק תתרחק מעבודה זרה, ותקבל על זה שכר רב שתפילותיה נשמעות ומקדשת שם שמים. בטוח אני שאשה כשרה **לא תקבל פיתוי להיתרים הללו**, ותזכה לבנים צדיקים ולראות כבוד ה' בעולמו עם ביאת משיח צדקינו בקרוב", ע"כ.

וכבר נכנסו כמה וכמה נציגים לרי מרדכי גרוס לשמוע תגובתו על העניין, וחזרו בפחי נפש תוך כדי שהנ"ל מתעלם מהיוצא תחת ידו, איננו מוכן לדון בדברים או אפילו לראות בכלל לאיזה פאות הוא נותן הכשר.

וכבר יצא שמו של ראב"ד הבדצ"ס הלז (הרב מרדכי גרוס) כאדם גאון מופלג בתורה אך מנותק לחלוטין מכל מה שנוגע לתקלות היוצאות תחת ידו בכל עניין ציבורי שהוא, והדברים מפורסמים.

ורק בכדי לחזק את גודל המחזק ראינו להביא את דברי (הרב מרדכי גרוס ראב"ד הבדצ"ס) הנ"ל בעצמו בספרו "אוס אני חומה" (שם ב"חידותם משתעשעת" קליט אות ו') כתב וז"ל "....ודאי בפאות של אותו זמן היה ניכר שאינן שערותיה, ורק כיום מחמת שכלול המכונות וכו' אפשר לעשותו כשערות ממש, **ובמראית העין כגון דא לכו"ע לא הותר, מלבד שהוא נוגד דרכי הצניעות** וכו'. וטעם התוה"ק באיסור גילוי שער לדעת רבים הוא משום הרהור של אחרים ותחליף פאה הנזכר לא מועיל לזה".

ושם בציון המצוינת (ח"א עמ' צ"ו אות תתק"ד) כתב "כל סוגי הפאות שאין לילך בהם, גם אין לקבלם לתיקון או סירוק וכו"ב, וכן אין למכרם או לסייע בפרסומם ובהפצתם" ולמרות דבריו החריפים הללו הוא המסייע הגדול ביותר בימינו לכל פריצות הפאות למיניהם.

מלמדה תפלות

מובא במסכת סוטה (ב) אין מזווגין לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו. ופירש רש"י (שם ד"ה מזווגין אשה לפי מעשיו) – צנועה לצדיק ופרוצה לרשע. עכ"ל.

ויסוד זה שאצל אשה ההגדרה "צדיקה" הינה מילה נרדפת ל"צנועה" עבר נדבר מוסכם וברור לאורך כל הדורות, וכמו שכתב הגר"א באגרתו לבני משפחתו "אהובתי אמי, ידעתי שאינך צריכה למוסר שלי, כי ידעתי כי צנועה את", ובדורות המתקנים אשה המחוסרת בצניעות היתה זוכה לאותו יחס כמו של אדם המחלל שבת...

אמנם בדורנו לאור כל ההטעיות הכלכול ופריצת הגדרות, ממילא כבר נשחקו ההרגשים בדבר מהות האשה, ורבות מהנשים נוהות לשיעורים ושיחות של כל מיני כאלו אשר אינן בתכלית הצניעות, העולות על הבמה למכור את מרכולתם ולשתף את קהל המשולהבות בסוד ההצלחה שלהם אשר בזכותו הגיעו לאן שהגיעו, ומראות לכולם שהנה הם כעת מלאות באהבת ה' ואהבת ישראל דמיונית, בעודן למעשה מסלקות שכינה מישראל, מחטיאות הרבים, מחללות את ה' בפרהסיא, ומכעיסות את בורא עולם בדבר שעליו נאמר באופן המפורש ביותר כי הוא (חוסר צניעות) המרבה חרון אף יותר מכל דבר אחר.

אחת הדוגמאות הבולטות ביותר לתופעה כאובה זו הינה ה"רבנית" ימימה מזרחי שהפכה להיות האדמור"ת של המוני נשים הנוהות אחריה, בעודה מוכרת להם את "נבואות" הנחמה שלה מטובלות בכמות מכובדת של הטפה לשחרור מעצורים בכל ענייני הצניעות, תוך כדי שאר דיבורי כפירה וגילוי פנים בתורה שלא כהלכה...

ולפני שנביא מבחר "פנינים" מבית היוצר של ימימה, אנו חייבים להתנצל בפני הקוראים על הדברים המוצגים כאן, אשר לא יכולנו להימנע מלהביאם לאור גודל החורבן בנושא, ולאור העובדה שמדובר במעצבת דעת קהל להמונים בדברים שהם היפך רוח התורה וגדולי ישראל בכל הדורות.

ונפתח בכמה ציטוטים מכתבה שנכתבה על ימימה בעיתון "ישראל היום" (כ"ג תשרי" תשע"א) (ההדגשות אינן במקור).
"מאמא ימימה הרבנית ימימה מזרחי, הגורו של מאות אלפי נשים דתיות וחרדיות (פותחת הכתבה)... מי האישה הזאת שיושבת מולי, ...האם ייתכן שהאישה היפה הזאת, המהדסת על עקבים גבוהים ומשרטטת קווים מדויקים באיפור הפנים, היא חרדית?... (כל מילה מיותרת...)"

עוד נוסיף כי אחת מהתגובות הנפוצות של "חניכי הישיבות" לחרפה הנוראה הזו של סיוע לעוברי עבירה כנ"ל הינה כי "ההכשר ניתן על מקור השער ולא על הצניעות".

כלומר הטענה היא כי – נכון בהחלט הפאות הנ"ל הם פריצות נוראיות המרבה חרון אף חלילה, ובזדאי שההולכות כך הינן הינם בגדר מחטיאות הרבים שמאבדות את עולמן, אבל אף על פי שהמוצר הסופי הוא איסור גמור, טרף משוקץ ומתועב, מ"מ ההכשר ניתן רק לחומרי הגלם...(!?)

הבנתם?! – לבד"ץ "חניכי הישיבות" ישנם סטנדרטים חדשים בנושאי ההכשרים, סטנדרטים שאפילו הרבנות עוד לא מעיזים לעשות במוצרי מזון, דהיינו: נתינת הכשר לאיסורים גמורים בתנאי שחומר הגלם כשר (על כל פנים לטענתם).

ומהפרט נקיש על הכלל, וכל ירא ה' יבין לבד שכל מערך הכשרות הלז הוא מתחת לכל ביקורת (כפי שעולה מטענותיהם שלהם עצמם), ולפי זה יתכן שגם ההכשר הניתן למפעל בשר אינו כולל פיקוח על עצם השחיטה (אלא רק על מקור הבהמות), והכשר לדגים אינו מבטיח דגים שאינם טמאים, אלא רק בדיקת תולעים, או ברור כי המפעל אינו עובד בשבת, וכה"ג כל שאר ליצנויות.

ולב מי לא יחרד ממצייאות עגומה זו של דורנו, ומגודל החנופה במה שמביאים תמונות של מחטיא הרבים הלז בכל מיני קופות וועדות צדקה למיניהם, וכמה חילול ה' יש בדבר זה, בעוד שעיקר חרון האף בדורנו הוא מחמת הפריצות הנוראית רח"ל, ואחר שמתרבים האסונות רח"ל, שולחים את המסייע הגדול ביותר לפריצות בעם ישראל להתפלל על התורמים לקופות הצדקה, וממילא הציבור חושב שאפשר לסמוך על הנ"ל כאחד שאכפת לו מכלל ישראל, וממילא סומכים על ההכשרים שלו, כביכול היה בדבר אישור אפילו לעניין הצניעות (יש הרבה שטועים לחשוב כך למרבה הצער, בעוד שאפילו על ע"ז ההכשר אינו מספק כלל כאמור), וממילא מתרבים האסונות, ושוב שולחים קופות הצדקה את הלז להתפלל על התורמים וחוזר חלילה.

ואם על חכמי חלם צחקו שהם בנו בית חולים מתחת לגשר במקום לתקן את הגשר, נידון דידן הוא כואב יותר, במה שלמעשה מפרקים את הגשר ע"מ לבנות בית חולים, וה' יצילנו.

עד שפרצה הרבנית ימימה לתודעת המגזר והמגדר, הסתפקו הנשים הדתיות או החוזרות בתשובה בדמויות גבריות או ברבניות שהציבו רף בלתי אפשרי של חיי תורה מושלמים. (פוחתת הכתב קודם שהיא מציגה את דעתה של ימימה שטוענת מנגד): "...זהו דור שקצה נפשו בתוכחות ובהטפות ובשלמות... אנשים מחפשים רוחניות שמחה, לא מסוגפת. די עם התורה הנוצרית, העצובה, די עם ההטפה המפחידנית דוגמת סיפורי הגלגולים. שאיפת המצוינות מטילה עול כבד מדי. יש לנו חולשות. אני מחפשת אמירה שהיא רלוונטית לחיים שלנו...".

עוד ממשיכה הכתבת: "הרבנית מסייעת לנשים לשמות, ועל הדרך תומכת בכלכלת ישראל, כשהיא מבקשת פעם אחר פעם מהנשים לצאת למסע קניות משיב נפש: "אישה חייבת להיות יפה. אנחנו לא צריכות להיות בעונש עם דגמ"ח ישן, שמלה מ-1948 או חולצת פאוור ריינג'רס שמפחידה את הילדים. צאי לקניות, תשמחי בקניות. ותעזבי את הכסף. הרי אין דבר יקר יותר מאישה עצובה". (הנה הדרך לשמחה ע"פ ימימה...).

קודם שניכנס לפסקה הבאה, נביא כאן מדברי הנביא בישיעהו ג' אשר מתאר את קטסטרופת הפריצות בדור החורבן אשר הולמת כאמור גם את דורנו, בסוף דברי התוכחה כתוב כי על כל דבר התקשטות יבוא להתקשטות עונש כבר בעולם הזה וז"ל הנביא שם: "וְהָיָה תַּחַת בְּשֵׁם מִן הַיְהוָה וְתַחַת חֲגוּרָה נִקְפָּה וְתַחַת מַעֲשֵׂה מַקְשָׁה קָרְחָה וְתַחַת פְּתִיגִיל מַחְגֶּרֶת שֶׁקַּיִם תַּחַת יָפִי" (ועיינו פירוש הדברים). ובסוף דבריו במה שכתב הנביא "כי תחת יופי", נתבאר בגמרא (שבת ס"ב:) אמר רבא היינו דאמרי אינשי חלופי שופרא כיבא (זהו שאומרים הבריות במקום יופי יהיה פצע). וכן פירש רש"י שם כי תחת יופי – כי כל אלה יבא לך תחת יפ"ך. וכן הוא ברז"ק (על הנ"ך ישעיהו ג) תחת יופי – כל זה הכעור בא להן תחת שהיו מתייפות בעדיהן ובקישוטיהן. וכנ"ל במצודת דוד: "ר"ל כי כן ראוי והגון להם במקום שהיו מייפות את עצמן בפני הנואפים, וז"ל המלבי"ם (שם) קיא ומיאוס ומכוה יהיה בכל מקום שהיה שם איזה יופי.

ובקיצור, נתבאר כי הנשים יענשו עוד בעולם הזה על כל התייפות שנהגו עצמן בפני זרים, אבל כל אלו הינם כאמור דברי חז"ל והמפרשים אשר לפי ימימה משקפים כאמור תורה עצובה ומפחידה ואילו לה עצמה (לימימה) יש גישה חדשנית מרעננת ומשמחת לדברים וז"ל (שם בכתבה וכן בקונטרס שהוציאה לקראת חג הסוכות בשם "וימינו תחבקני" וכן חזרה על הרעיון בעוד מקומות רבים...): "יופי וצניעות הם היינו הך, כי אין לך יפה מן הצניעות. זאת אומרת שהצניעות זה יפה, ויפה זה צנוע, ושני המושגים נעולים ותלויים זה בזה. אם זה לא צנוע, זה לא יפה ואם זה לא יפה, זה גם לא צנוע. אשר על כן, לפני שאת יוצאת לקניות, התפללי לה: שזה יצא ידי חובת יופי וצניעות".

הנה לנו גילוי פנים בתורה שלא כהלכה באופן מחפיר והופכי לחלוטין לכל מה שהיה ידוע בנידון מאז ומעולם ושוב אחר אלף מחילות מהקורא היקר, ורק בכדי להראות את גודל החורבן אשר בזרשותיה של חדשנית "משמחת" זו

ראינו להביא את המשך הדברים שאמרה שם בכתבה באותו ההקשר וז"ל "אמותינו שרה, רבקה, רחל ולאחיה היו יפות תואר ויפות מראה, ולכן היו כוח משיכה ליהדות. מי היה מקשיב להן אם לא היו מטופחות ונאות?". עפ"ל! עפ"ל! עפ"ל! ושוב אחר המחילה, אך לאור ההכרח לא יכולנו שלא להביא את דברי האפיקורסות הללו בכדי לעורר על הנעשה...

וכך בהמשך לפולחן החדרת כל מושגי ה"גוייסקייט" לנשים החרדיות היא עוד מוסיפה: "...כאישה אני נאלצת לעסוק גם בדברים נמוכים כמו ניגוב נזלות והחלפת חיתולים, ואז אני מגניבה מבט אל תעודת עורכת הדין שלי ויודעת שאני שווה משהו". ועוד שם בכתבה: בהרצאות שלה היא מפגינה בקיאות מרשימה בסלנג העדכני ובכוכבי התרבות החולפים בשמינו.

ועוד בכתבה: ימימה מחזיקה בגישה חדשנית ומקורית על כל עניין ביהדות. המשיח, למשל, מגיע בכל יום מחדש: "יש משיח בכל יום, משיח יומיומי. בכל יום אחכה לו שיבוא, והוא בא. משיח שאפשר להשיח בפניו את הכאב" – ותופעת הרווקות המאוחרת היא עדות לימות המשיח: "אחד מסממני הגאולה הוא 'ותפסו שבע נשים באיש אחד'. כששבע רווקות נאבקות על כל רווק פנוי זה סימן שהגאולה קרובה. הסיבה היא שהנשים ברמה רוחנית מאוד גבוהה".

ובאמת מי שיתבונן שם בנביא (ישעיהו ג ד) ימצא כי עניין עונש זה של הרווקות המאוחרות הוא המשך ישיר לעניין הפריצות וההתקשטות של הנשים באותו הדור וכפתיחת הדברים שם "יען כי גבהו בנות ציון וגו'..." וכמו שביאר המלבי"ם שם "וזה עונש מדה במדה נגד גאותן בימי קדם" יעויי"ש בכל הקשר הדברים. (ומאידך כתב בפלא יועץ ערך בת וז"ל: "וכתב בספר חסידים שנערה אחת לא היתה מתקשטת כלל כדי שלא ייכשלו בה כל רואיה, וזכתה לזיווג נאה חכם וחסיד").

ואילו לפי הגישה החדשנית והמרעננת של ימימה, הסיבה לתופעת הרווקות המאוחרות אינה קשורה כלל וכלל לא להתקשטות ולא להתייפות ולא לפריצות ולא לשום סיבה אחרת זולת מה שלמעשה "הנשים פשוט ברמה רוחנית גבוהה" זהו זה!!! זו הסיבה! בת ישראל יקרה, אם עדיין לא מצאת את השידוך המיוחל שלך, הנה ה"רבנית" ימימה מסבירה בצורה פשוטה וברורה, הכל באשמת ה"רמה הרוחנית הגבוהה" שלך, והמסקנה המתבקשת ברורה...

וראינו להביא כמה ציטוטים מקונטרס בשם "וימינו תחבקני" שהפיצה ימימה לכבוד חג הסוכות, ושם הקדישה פרק מיוחד עבור חשיבות ההתקשטות ובו שאלות ותשובות בנידון בשם "שורת תיכשוט" וז"ל: "...אם בעלך... הוא רוחני ומעופף בעולמות עליונים ולא שם לב לדברים האלה... יום אחד תנחם עליו הרוח ובטעות הוא יסתכל עליך. ובשביל היום הזה בשנה

שהוא יביט בך, ויאמר "...איפה זאת", בשביל היום הזה תתגנדי בכל יום ויום...".

ש. "אבל ימימה, בכלל לא בא לי על זה!"
ת. ה' ישלח לך רפואה שלמה בעזרת ה'. תביני שהאקססוריו (התוספות) הן חלק ממנהגות הנשים...
ש. אני לא אוהבת את כל התוספות האלה. איפור, תכשיטים, אביזרים... זה לא אני! זה לא אמיתי!
ת. תביני שהיופי של האשה הוא התוספת, הקישוט והגינדור. הוא לגמרי אמיתי.

...צריך להוסיף ולבנות בניית ציפורניים. עוד גוון של אודם... צריך להחליף גוון בסומק, לרענן את קרם הפנים, ובכלל צריך להשקיע בעצמך כי זה עושה לך שמחה...

אמא של אחת מתלמידותי נמצאת בטיפול נמרץ.

"אמא, את צריכה משהו?"

"כן"

"מה?"

"אודם?... זה סיפור. זה יופי של סיפור... ככל שאת יותר מבוגרת, את חייבת בקישוט כדי להוכיח שאת חיה..."

...הילדה קיבלה שלושה דאודורנטים, אז לקחתי לה "אחד", בישרה לי אמא אחת שלפתע החלה להדיף ריח נעים... אל תתקמצנו. זה פשוט נותן חיים... אז בהחלט בהחלט להשקיע ולקנות...

ש. אבל איפה זה כתוב??

ת. אם עדיין לא השתכנעתם, הנה סיבה שלא תוכלו לעמוד בפניה: זו פשוט הלכה, מצוות שמחת יום טוב היא מצוות עשה מהתורה... "נשים יקנה להם בגדים ותכשיטין"...
ש. ואם אני רווקה?
ת. קני לך. שמחי אותך.

עד כאן הדברים, דהיינו זו לא סתם זולות והוללות אלא "זו פשוט הלכה... מצוות עשה מהתורה" רק שמשום מה ימימה לא טורחת לרמוז אפילו במשהו כי כל עניין התכשיטים וההתגדרות אינו אלא לאשה בפני בעלה – וכדברי חז"ל (תנחומא ושלח ס"ה) "לא ניתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן בתוך ביתה". וכמובא בעוד מקורות רבים לנידון וכדלעיל.

ואם מישהי חלילה תתבלבל ותחשוב שבאמת אין מדובר כאן אלא בהתקשטות בתוך הבית, כאן מגיעה ימימה (וכן אנו כותבים על פי נשים שבדקו את העניין והדברים הם ידועים ויכולים להתברר בקל) ומופיעה עם כל כבודה, איפור, לק, תכשיטין, בגדים צמודים ושאר מיני נבלה, וכל זה בפני המון עם גברים ונשים הבוהים בה בערוץ הטלוויזיה של "הידברות" ובאינטרנט הטמא בעודה נואמת נאומים ל"זיכוי הרבים" וממחישה בכל מהותה כי כל כבודה בת מלך "חוצה" (וכן כתבה בכותרת לקונטרס שהוציאה לכבוד ט"ו בשבט "צאי לשוק הפירות קוראים לך").

ועוד שם (בכתבה בעיתון "ישראל היום") כזרכם בקודש של כל אותם "מלמדי כף זכות" גם ימימה כאשר היא מדברת על אלו הצדיקות באמת, פתאום שוכחת היא את ה"אהבת ישראל" שלה, זונחת את כל רגשות החמלה שלה ואת תפקיד המנחמת הלאומית ובאחת זורקת בוך בפניהם של אותן אלו אשר "חטאם הגדול" הוא שהן "לובשות בגדים רחבים..."

וז"ל המשך הכתבה שם: כשהיא מדברת על טיפוח ונשיות, היא לא חוסכת ביקורת מצאן מרעיתה: "אישה היא מלכות, ומלכות מחייבת מחשבה. ריבונו של עולם, תחשבי לפני שאת מתלבשת. אני מאוד אוהבת את המתנחלות, אבל יש בהן כאלה שמרוב שהן רוחניות ומזניחות את הגשמיות, הן יגורו על איזה ג'אבל וילבשו את שמלת הרועה העולה מן הנהר. זה לא עניין של טעם, זה עניין של חוסר טעם. יש נשים דתיות שמתמסרות לעליבות ולחלוק הבית. במעין מעגל קסמים הן לובשות בגדים רחבים ולכן לא מקפידות על מה שנכנס להן לפה. יש כאן חוסר הגינות נשית שאומר: אני כבר מצאתי לי בעל והוא לא יברח לי. זה שיעור שצריך ללמוד מהצפוניות בתל אביב... הכנות? ממי צריכות הנשים הצדיקות הלובשות בגדים רחבים ללמוד ע"פ ימימה... רח"ל.

ונראה שמרוב בולמוס ההתגדרות ורדיפת הקישוטים, הדברים נאמרו מבלי בכלל לתת תשומת לב לכך שלמרות כל ההתקשטות ולבישת הבגדים הלא רחבים אף על פי כן אחוז הגירושין בקרב אותן "צפוניות בתל אביב" הוא מהגבוהים ביותר בארץ.

ובאמת דעת תורתנו הקדושה הינה ההיפך הגמור מגישה חדשנית ומרעננת זו שכן אמרו חז"ל (סוטה י"א) "איש ואשה זכו שכינה ביניהן" ופירש"י: "זכו – ללכת בדרך ישרה שלא יחא הוא נואף ולא היא נואפת".

ופירש הגר"א (קול אליהו ויצא ל') "שקר החן והבל היופי היינו כשהן בלתי יראת ה', והם כזם זהב באף חזיר (משלי, יא, כב), אבל אשה יראת השם תתהלל, רצה לומר דגם בהחן והיופי תתהלל".

ועומק הדברים כמה שחוסר צניעות לא רק שאינו מרבה אהבה בין בני הזוג אלא אדרבא ממאיס את האשה על בעלה אף יותר מכל דבר אחר, מתבאר בין היתר בדברי הנביא (יחזקאל טז, כה) "ותתעבי את יפך" ופירש המצודת דוד: "ותתעבי – את היית מתעבת וממאסת יפך להראות לכל מי שירצה ולא היית מסתירה אותו כדרך שמסתירים דבר נחמד ויקר".

תפקיד הפוך להרדים את ישראל בחלומות נעימים. כל זה ברור: יותר קל לשחות עם הזרם מאשר נגדו. היום אין אתנו נביאי אמת, נביאי שקר יש לנו די והותר... וכשם שכלל ישראל פרע החשבון האיום על שנשמע לנביאי השקר, כך גם היום הוא פורע החשבון הזה". עכ"ל.

התמונה מתחילה להתבהר

אחר כל זאת אפשר אולי להתחיל ולהבין מה עומד מאחורי המצב התימהוני והנורא בו מנהלי סמינרים ומסדות למיניהם מכוונים את הדור הבא באופן הופכי לצניעות והתקיימו בנו דברי הנביא (ישעיהו פרק ה) "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר למתוק ומתוק למר".

ועל אף כי הדברים קשים ומסתמא יוצרים מבוכה אצל רבים, מ"מ כבר נתבאר כי הניסיונות בזמן עקבתא דמשיחא יהיו קשים ביותר עד שאמר ר' יוחנן (בסנהדרין צח:) על זמן ביאת משיח "ייתי ולא איחמיניה" והיינו מגודל הניסיונות כאמור, והחי יתן אל ליבו להציל נפשו ובני משפחתו מרדת שחת, ולידע כי אין שום תירוץ לאף אחד לתלות עצמו ברב או מנהיג זה או אחר עד כמה שניכר בעליל כי ישנה שגגה בדבריו בין במיזד ובין בתום לב, (ואין כוונתנו לומר חלילה שאין לציית לדעת תורה אמתית, אלא עיקר הטענה היא שהדבר אינו הפקר, וגם בעניין זה ישנם גדרים ברורים שהוגדרו בתורה ועל ידי גדולי כל הדורות), וכמובן שאין הכוונה לומר שכל מי שמתיר דבר זה או אחר האסור בעצם הוא בהכרח רשע ח"ו, ודבר ידוע הוא שישנם מקרים שאפילו ת"ח גדולים ומופלגים טועים, מ"מ העיקר הוא שאל לאדם להסיר אחריות מעצמו ולפטור עצמו מן הדין בעשיית דברים הנראים בעליל כשיבוש.

וכן נכתב בפירוש בכרוז שהובא בין היתר בתחילת הספר "טהרה כהלכתה" בזה"ל: "לא יאמר אדם 'העוון על ראש המורה המתיר ואני את נפשי הצלתי' זוהי טעות גמורה כמבואר ברמב"ם פ"ב משגגות ה"ב, דאע"פ שעשה עפ"י הוראת חכם האחריות על השואל והוא בחשש הבאת קרבן לכשיבנה ביהמ"ק ב"ב".

ועל נוסח זה חתומים בין היתר: הגר"ש אלישיב, הגרש"ה ואזנר, הגר"ג קרליץ, הגרא"ל שטיינמן, הגרמ"י ליפקוביץ, הגר"ח קנייבסקי, ועוד ועוד ועוד.

היו שריה כאילים

ורבים נבוכו מהמציאות של שתיקת חלק גדול ממנהיגי הדור, עד שהגיעו לומר שכל מה שאין הרבנים מוחים עליו

וכן מובא במשיבת נפש "כך הכוונה באיש ובת זוגו שהיא חיבת להתקשט נגד בעלה להצילו מן החטא או לתכלית בנים וכמו תחת התפוח עוררתך, ולפי התכלית הכוונה הלו לא תוציא קישוטא יופיה לפועל כי אם במעמד בן זוגה ותהי בעיניו כמוצאת שלום, וזולתם לא" (מהר"י לוריא פרשת וישב).

וז"ל הגר"ה ליכטנשיין (מקאלאמ"א): "אשה כשרה המקפדת מאד לשמור דת משה ודת יהדות כראוי כמה טובות מסתעפות מזה... לכן בנותי שוב נא מדרכיכם הרעות ולך נא בדרכי הצניעות והכשירות, ואל תתחברו ואל תקנאו בנשים ארורות לעשות כמעשיהם, ודעו נא וראו מה תחליפו ובמה תחליפו שלום ביתכם הצלחות בניכם בזה ובכא והצלחה ושפע של בעליכם והשראות השכינה בבתיכם, ובמה, עבור תאוות סרוחות קישוטים ויפוי של עזות ופריצות אשר לא להועיל ולא לעזר, כי אם בוא יבוא העת להצית אש ביניכם אז לשוא תתיפו בכל קישוטי העזות והפריצות האלה, ...ושקר החן והבל היופי ורק יראת ה' היא תתהלל" (שירי משכיל כלל ה' פרט ט').

וכן כתב הגר"מ קליין בעל "משנה הלכות" ז"ל: "כל כבודה בת מלך פנימה, שכל כבודה כשהיא פנימה ושם ממשבצות זהב לבושה, כלומר בבית היא לובשת משבצות זהב מלבושי כבוד הכל בבית אבל לא לאחרים...

והבן זה כי באמת זו נקודה יקרה וגדולה לעיני שלום בית, וכמה עניינים עשו חז"ל לאשה שלא תתגנה על בעלה ותשא חן בעיני בעלה, ולא שתבקש לישא חן בעיני אנשים אחרים ח"ו. והרבה יש לדבר מזה, כי בזה"ל לא איכפת להו מה שהוא בבית אלא מה שיאמרו אחרים והעיקר לישא חן בעיני אחרים, ולכן גורם להתגנות בבית ח"ו ולתוצאות בלתי נעימות ויותר מזה" (בית רחל נתיב ט', עמ' מז ועמ' נ').

ולדברי הטוענים שכביכול ימימה מנחמת את קהל מעריצותיה ועוזרת להם להתמודד עם קשיי היום יום ראינו להכניס את דברי הגר"א וואסרמן בנידון (עקבתא דמשיחא עמ' לז) ז"ל: "נביאך חזו לך שוא ותפל ולא גילו על עונך להשיב שבותך ויחזו לך משאות שוא ומדוחים". מן המיודעות, כי בתקופת הנביאים היו גם נביאי שקר, בשעה שנביאי האמת זעקו: "הודע ירושלים את תועבותיה" קראו נביאי השקר להם: עוכרי ישראל, המוציאים לעז על בית ישראל. נביאי האמת לא נרתעו מלהכניס את עצמם בסכנה וקיימו בגופם: "גוי נתתי למכים ולחיי למורטים". נביאי השקר היו באותה שעה מאוכלי שולחן איזבל. תפקיד נביאי האמת היה: לעורר את ישראל משנתו, נביאי השקר מילאו

ע"כ כשר הוא, והדברים הם שיבוש גמור. והמע"ן ימצא בקל כי בתורתנו הקדושה ישנה התייחסות למציאות כהנ"ל.

כן הוא בפ' מטות פס' י"ד "ויקצוף משה על פיקודי החיל" ופרש"י שם: "ללמדך שכל סרחון הדור תלוי בגדולים", עכ"ל.

וכן מובא ב"תנא דבי אליהו" (אליהו רבה פרשה יב): "ושמא תאמר אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בני בנימין מפני מה נהרגו, היה להן לסנהדרין גדולה שהניח משה ויהושע ופינחס בן אלעזר עימם, שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם, ויגביהו [בגדיהם] למעלה מארכובותיהם, ויחזרו בכל עירות ישראל, יום אחד בבית אל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים, וילמדו את ישראל דרך ארץ, בשנה בשתיים בשלש, עד שיתישבו ישראל בארצם... הן לא עשו כן... לפיכך נתקבצו ויצאו למלחמה ונהרג מהן שבעים אלף, ומי הרג את כל אלו, אמרו, לא הרג אותן אלא סנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופינחס בן אלעזר הכהן". ע"כ.

וכן כתב ה"אורחות צדיקים" בשער הקנאה "ונאמר (דברים א ז): "לא תגורו מפני איש", מי שהוא ירא השם יתברך, ימסור נפשו על קדושת השם יתברך, שנאמר (שמות לב כו): "מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי". ונאמר (במדבר כה ז): "וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו". וחובה על כל ירא שמים אשר הוא טהור לב להעיר קנאה כי יראה והנה יד השרים והסגנים במעל", ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה כו ה): כל פירצה שאינה מן הגדולים אינה פירצה, שנאמר (עזרא ט ב): "ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה".

וכתב ה"מסילת ישרים" בפ"ט בשער הקנאה וז"ל: "שיהיה האדם מקנא לשם קדשו, שונא את משנאיו ומשתדל להכניעם במה שיוכל, כדי שתהיה עבודתו יתברך נעשית וכבודו מתרבה. והוא מה שאמר דוד עליו השלום (תהילים קלט, כא-כב), הלוא משנאיך ה' אשנא, ובמתקוממיך אתקוטט. תכלית שנאה שנאתים וגו'. ואליהו אמר (מלכים א י"ט, י) קנא קנאתי לה' צבאות וגו'. וכבר ראינו למה זכה בעבור קנאתו לאלקיו, כמאמר הכתוב (במדבר כ"ה י"ג) תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל. וכבר הפליגו חכמינו זכרונם לברכה (שבת טז ב) לדבר במי שיש בידו למחות ואינו מוחה, וגזרו דינו לתפס בעון החוטאים עצמו.

ובמדרש איכה אמרו (א ו') "היו שריה כאילים, מה אילים הללו בשעת שרב הופכים פניהם אלו תחת אלו, כך היו גדולי ישראל רואים דבר עברה והופכים פניהם ממנו. אמר

להם הקב"ה תבא השעה ואני אעשה להם כן" זה פשוטו, כי מי שאוהב את חברו אי אפשר לו לסבול שיראה מכים את חברו או מחרפים אותו, ובזדאי שיצא לעזרתו. גם מי שאוהב שמו יתברך לא יוכל לסבל ולראות שיחללו אותו, חס וחלילה, ושיעברו על מצותיו. והוא מה שאמר שלמה (משלי כ"ח, ד) עזבי תורה יהללו רשע ושמרי תורה יתגרו בם. כי אותם שמהללים רשע ברשתו, ולא יוכיחו על פניו מומו, הנה הם עוזבי התורה ומניחים אותה שתתחלל חס וחלילה. אך שומריה המתחזקים להחזיקה, ודאי שיתגרו בם ולא יוכלו להתאפק ולהחריש. ואמר הקדוש ברוך הוא אל איוב (איוב מ' י"א) הפץ עברות אפך וראה כל גאה והשפילה. ראה כל גאה הכניעהו והדך רשעים תחתם. טמנס בעפר יחד פניהם חבש בטמון. כי זהו תוקף האהבה שיוכל להראות מי שאוהב את בוראו באמת. ואומר (תהלים צז, י) אהבי ה' שנאו רע".

וכן מובא בשם הגר"א "הערב רב הוא שונאינו הכי גדול וכו' קליפת הערב רב פועלת רק בדרך של אחיזת עיניים ובעקיפין, לכן המלחמה בערב רב הוא המלחמה הכי קשה ומרה, ועלינו להתגבר בכל שארית כוחינו למלחמה. וכל מי שאינו עוסק בפועל במלחמה נגד הערב רב, נעשה ממילא שותף לקליפת הערב רב, ויהיה מי שיהיה מוטב לו שלא נברא". (מתוך "קול התור - בעקבות משיחא" - מהגאון המקובל רבי הלל שקלובער, שארו ותלמידו של הגר"א ז"ל, מובא גם בספר "הגלות הרביעי" עמ' צד' יו"ל בשנת תש"ל).

אם לא תדעי לך היפה בנשים...

ותקוותינו היא לפקוח את עיני הרבים לנסיבות האמתיות העומדות מאחורי המצב העגום של הצניעות בדורנו, ולכוון את תשומת הלב לגורמים האמיתיים לחורבן, ולהסיר במעט חרון אף מהמון העם אשר חלק גדול מהם באמת תמימים ואינם יודעים את האמת בדבר דרך הצניעות האמתית, ואינם מודעים לגודל ההטעיות הקיימות בנידון זה בימינו, ולמען ידע כל אחד להיזהר ולתת ליבו ודעתו לברר את האמת בכובד ראש ולא לסמוך על הלך הרוח הציבורי הכללי (גם בקרב אלו הנתפסים כחזקים בשאר עניינים), ולעורר את הלבבות להתחזק כמה שיותר בדרך הצניעות האמתית והפשוטה וכמו שיהיה נהוג בישראל מאז ומעולם (עד תקופת ההשכלה הארוכה) וכעצת הקב"ה לכנסת ישראל... (שיר השירים א ח') "אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן..."

ופירש רש"י שם וז"ל: אם לא תדעי לך - זו היא תשובת הרועה, אם לא תדעי לך להיכן תלכי לרעות צאנך, את היפה בנשים שחדל לו הרועה מלהנהיג אותם: צאי לך בעקבי

הצאן – הסתכלי בפסיעת דרך שהלכו הצאן והעקבים ניכרים... ואותו הדרך לכי: ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים – ...התבונני בדרכי אבותיך הראשונים שקבלו תורתו ושמרו משמרתו ומצותו, ולכי בדרכיהם, ואף בשכר זאת תרעי גדיותיך אצל שרי האומות, וכן אמר ירמיה הציבי לך ציונים שיתי לך למסילה וגו'.

ופירש הגר"א: "שתלך בדרך הקדושים אשר בארץ המה שהיו לפניך, ולא תזוז מן הדרך אשר הלכו בה הראשונים". עכ"ל.

וכן כתב הגאון ר' אלחנן וסרמן בקובץ "עקבתא דמשיחא" עמ' ל': "הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכא תרביץ בצהריס", צהריס היא שעת היום הקשה ביותר בשביל הצאן. החום רב בשעה זו ביותר, שאלה כנסת ישראל את רועה – השי"ת – איכה תרעה את צאנך לכשיגיעו השעות הקשות ביותר של הגלות, **הצאן יתעה הרי**, מבלי דעת את הדרך בה ילך, באה התשובה: "אם לא תדעי לך היפה בנושים צאי לך בעקבי הצאן", אם תראו לפניכם דרכים רבים ולא תדעו באיזה מהם לבחור, הרי לכם סימן מובהק: צאי בעקבי הצאן. תחפשו על פני דרכים את עקבות אבותיכם ובדרך בה תגלו אותם, כזו תבחרו. **בדרך חדשה לא הלכו בה אבות אל תלכו, כי כל הדרכים בחזקת סנה, הדרכים החדשים סנתם מרובה**".

סוף דבר – פניה לבנות ישראל

ראינו כחוב קדוש לסיים קונטרס חריף זה בכמה מילות נחמה לנשות ובנות ישראל מכל מדרגות הצניעות הקיימות.

אין הכוונה בדברים האמורים לגרום לקראות להישאר עם טעם מר בפה, ועיקר הכוונה אינה אלא לפקוח עיניים לגודל המכשולות וגודל הניסיון העצום שקיים ובמטרה להסיק מסקנות ולהתקדם קדימה.

המציאות היא שהנשים והבנות חיות בין שני מסרים סותרים העוטפים אותן תדיר: כאשר משני הצדדים גם יחד הם שומעות את הקריאה: "אתם פרוצות! אתם פרוצות!" ואם הן הולכות בחצאיות קצרות – הם אינן צנועות, ואם הן הולכות בחצאיות ארוכות – אז הם רחוביות, אם הם הולכות במטפחת – מספרים להם שהם סותרות את ה"מסורת", ואם הם הולכות בפאה – אז הם נזופות על עקירת הדת, וכן על זה הדרך, וממילא הייאוש גובר, ורבות זונחות כל שאיפה שאי פעם עוד היתה בליבם בעניין הצניעות.

על כן העצה היעוצה היא לקחת את הדברים בתשומת הלב הראויה, ולמרות הקושי לא להתכחש לאמת ולהפנים כי כיום עיקר הניסיון והמבחן הוא בעניין הצניעות (וכדברי ה"פלא יועץ" ש"כמעט כל עונש האשה בעולם הזה ובעולם הבא וזכייתה בעולם הבא תלוי בצניעותה" וכן החזו"א כתב בשם הגר"א שהתורה של האשה היא הצניעות), וממילא כל התפזרות בעבודת ה' לכיוונים אחרים הינה מיותרת ואף מזיקה (ויעיין במלכ"ם בדבר מה שבזמן ירובעם בן נבט היו כאלו שטרחו בדווקא ללכת עד העגלים הפרוחקים שבדן ע"מ לקבל תחושת סיפוק בעבודת ה' שלהם בעודם עוברים על איסורים חמורים ביותר דבר יום ביומו) וממילא להתחיל להשקיע את מירב הכוחות בעבודת ה' בעניין הצניעות, ולא בשאר סגולות וישועות ודברים שאינן עיקר מה שה' שואל מעמנו ובמיוחד בדור יתום זה, אחר הרבה תפילה להשקיע בלימוד אמתי ובירור יסודות והלכות הצניעות, וכמו שמקובל בשם בעלי המוסר שאין כח חזק יותר עבור מלחמת היצר כמו לימוד התורה.

וה' יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו.

לסיוע בהפצה, בתרומות, וכן לקבלת הכוונה והזמנות של עוד חומר איכותי בנידון יכולים לפנות לסל' 0527142065

הבהרה והתנצלות – עקב דברים שנכתבו בגיליון קודם לגבי הספר "כתר הצניעות", ראינו לשוב ולהדגיש, שהספר במהותו הוא אכן ספר מוצלח, אלא שנכנסו שם שיבושים, ובעיקר בפרק הנוגע באורך החצאית. ובכלליות נתברר כי במהלך התרגום מאידיש ללשון הקודש הספר עבר כמה "שיפוצים", ונכנסו אי דיוקים למרבה הצער.